

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

10.

ISTENNYOMOK HÉT ÖLNYI POR ALATT. II.

AZ ÉLET VALLÁSA.

„Székelyország udvara gyémántból van kirakva.
Közepiben növekedik sárány almafa,
Pirossal bimbózik, zölddel levelezik,
Kifesző bimbáját tündérlányok szedik.
Tündérlányok szedik, koszorúba kötik,
Széplányok fejére ékességül teszik.”

(Gyermekkoromban énekelték a Székelyföldön, Száraz-Ajtán)

„Nézd, a régi homályra szokott sok gyáva miképpen
Üldözi mindazokat, kikről a józan okosság
Élesztő tüze sűgárit tündökleni látja!
Nézzed, az ostobaság véres zászlóihoz esküdt
Vakbuzgók mi dühös-törekedve rohannak előnkbe!
Szíveiket vad gyűlölség mérgével itatván.
A szeretet szolgálai, miként gerjesztgetik őket!
Mint fenekednek! mint hányják az ezernyi kelepçét
Újra, hogy a szabad ész szűkebb korlátba rekesztvén,
Népünket levetett alacsony jármokba szorítsák!”

(Batsányi János: Levél, Szentjóni Szabó Lászlóhoz 1792/1993, 63.)

1.) MIT IGÉR ÉS MIT NYÚJT SZÁMUNKRA A MAGYAR NEMZETI VALLÁS?

1. Mindenekelőtt feltárja és visszaadja a magyarság számára ezer év előtti őseinek hitét, azt a hitet, amely évezredek során át megtartotta és történelmi csapások idején visszavívta a magyarság nemzeti függetlenségét, nagyságát és szabadságát.
2. Ősvallásunk előkészíti a magyarság önirányításának megteremtését saját hazájában.
3. Évezredes rágalmakat, mételeytanokat foszlat szét.
4. Kiszabadítja a magyar lelket a hazugság vermeiből.
5. Visszaadja nemzet tisztánlátását léte legfontosabb kérdéseiben.
6. Felszabadítja a magyar szellemet a szellemi feudalizmus, a szellemi rabszolgaság alól. Mert az, ami ma van, nem más, mint szellemi feudalizmus.
7. Hitet, igaz hitet, vagyis tudást ad minden magyarnak, visszaadja őseink szent, elrabolt hitét, tudását.
8. Szabadságot minden igaz magyar gondolatnak.
9. Védelmet minden magyar életnek és létnek.
10. Az életfakasztás örömét az anyáknak.
11. Nemzeti ünnepet, hogy tudjunk ismét örülni, összefogódzva s vigadva ünnepelni.
12. Hogy minden magyar tudja és tapasztalja: a legjobbat, amivel bír, a nemzettől kapja, és a nemzetnek adja, és a nemzet a legjobbat, amivel bír, mind-mind őneki adja.
13. Hogy letépjük végre láncos nyűgjeinket, és szabadon kinyújtózhasson végre minden magyar élet és lélek.

14. Hogy minden magyar szerte a földkerekségen örömben felsóhajtson, ha hazájára gondol, s repesve visszatérjen.
15. Hogy jólétben, szabadságban s erkölcsben megújulva mindnyájan visszatérjünk őseink erkölcséhez.
16. Megvalósítva a magyarság szellemi megtisztulását, szellemi felemelését, a régi magyarok szabad szellemiségének visszaállítását.
17. Az igazságot emelni fölénk, akár egy zászlót.

2.) MEGVÁLTOTT VILÁGBAN ÉLÜNK?

A vízőzön körüli időben végzetes törés következett be történelmünkben. Azóta az emberiség túlnyomó része becsapott, kijátszott, elnyomorodó pária. A judeo-kereszténység tanai szerint azonban eljött a Megváltó, és azóta megváltott világban élünk. Kérdések vetődnek föl az emberben: Miben mutatkozik meg a világ megváltottsága? Vajon mennyiben lett jobb, emberségesebb az élet? Megszűnt-e a jogtalan kiváltságok világa, az értékelosztás egyenlőtlensége vagy fokozódott? Ki nem tudja, hogy minden kiváltság mások háttérbeszorítása, jogfosztása, a kölcsönösség elvének megsértése, kiváltsága? Megszűnt-e az, hogy ember embernek farkasaként cselekedjék, vagy ezután valósult meg igazán? Miben mutatkozik a világ megváltása?

Jó tízezer éve már, hogy megromlottak az emberi viszonyok. Titkos változások eredményeképpen valósággal szétrobbant az ősnép, szétrepedezett az addig egységes emberi társadalom, egymással szembenálló rétegekre töredezett, szétrepedeztek még az őskori istenek is. Meghasonlott az Ember és meghasonlott az emberi társadalom. Kiűztünk az Édenkertből. Megkezdődött a gigászi viaskodás, nép nép ellen, ország ország ellen fordult. Elszabadult kötőfékeiről a bűn, és megkezdődtek a háborúk. A válság egyre mélyült. Kétezer évvel ezelőtt új szakaszába lépett a történelem. Rabszolgatársadalmak vették át a népek vezetését. A tömegpusztító háborúk egyetlen véres láncolatná álltak össze, s végül is népgyilkos, népekkel dobálózó, országokat szétdaraboló világháborúba torkolltak. Vérözön, hamis tanok uralma, leplezett rabszolgaság lett az Ember sorsa. Hiteles számítások szerint az ember számára adatott életidő százhusz esztendő. Világviszonylatban a várható élettartam ennek csak a fele. **Valamiféle emberellenes erő elrabolja az emberek életének felét.** És a maradékot is megnyomorítják, előírt, természetellenes keretek közé terelik a „megváltott világ” erői. Félelmetesen fokozódik az elnyomorodás és a kontraszelekció. Ha azt mondjuk, ez a megváltott világ, úgy milyen lehet a megváltatlan?

3.) ÖNMAGUNK LEBECSÜLÉSE, ÉLŐHALÁLRA ÍTÉL

Senki számára nem lehet pillanatig sem kétséges, hogy világunk tényeinek, kérdéseinek megítéléséhez nem csupán ép elmére és az ésszerű gondolkodás képességére van szükségünk, hanem tudásra is. De nem misztifikáljuk a tudást! A tudásnak sajnos számos válfaja van, világunkat megtölti a hatalmi eszközökkel terjesztett hamis tudás. Telis-tele vagyunk fölösleges, haszontalan tudással, és hamis tudással, amivel korunkban mind félelmetesebben tömik meg az agyunkat, hogy megakadályozzák öneszmélésünket,

ráeszmélésünket a kifordult világra. Mindenünnen fölösleges és hamis tudás záporozik ránk, megzavarva gondolkodásunkat, meggátolva helytálló ítéleteink megalkotását. Kegyetlen béklyók ezek az emberi tudaton, valósággal megbénítják, eltorzítják az emberi elme működését, ésszerű, logikai működését.

Éppen ezért terjesztik, ez a hivatásuk: az emberiség szellemi alávetettségben tartása, ezért a téveszmék, mételytanok, maszlagos hitek kábító, agyrontó özöne. Belénk mélyednek ragacsos fekete csápjaikkal. Csak úgy szabadulhatunk ettől, ha szent megszállottsággal, törhetetlen hittel, akarattal, egyenként leszaggatjuk őket magunkról, ízekre szedvén őket, míg szemünk elé tűnik lealacsonyító, hazug mivoltuk. Szabadítsuk föl elménket, lelkünket a megtévesztések alól! Logikai vizsgálat nélkül semmit se fogadjunk el! Így kiszabadulhatunk a bárgyú mindent elhívés birkajámborságából, a hamis dogmák, a hamis tudás uralma alól. De rá kell arra is eszmélnünk, hogy még az igazi tudás is - csupán eszköze, mankója, segítőtársa az elme működésének. Nem több ennél. Nem alapja, csupán elősegítője, szükséges kiegészítője.

Magyar nemzeti vallásunk egyik fölbecsülhetetlen adománya a magyarság számára, hogy a jelenleg adott lehetőségekig felszabadítja a magyar agyat, a magyar elmét, megvalósítja a magyar szellem, a magyar agyak mentesítését a rápántolt, rákövült életidegen dogmáknak a szabadsághoz szokott magyar személyiséggel, lélekkel ellentétes, azt önmagából kifordító, agybénító uralma alól.

Minden magyarnak számot kell vetnie a maga értelmi képességeivel, tudásával, esetleges fogyatékoságaival és lehetőségeivel, de mindeneke előtt azzal, hogy képes-e az ésszerű, értelmes gondolkodásra. Világosan kell látnunk, és ki kell mondanunk ebben is az igazságot: minden épelméjű magyarnak megadatott az önálló gondolkodás képessége, lehetősége, az egyedüli kivételek: a szegény veleszületett szellemi fogyatékosok és az elmebajosak. Minden magyar, akinek ép az agya, képes az önállóan értékelő, ha szükséges, felülbírálatra is kész gondolkodásra, a környező világ és a társadalom dolgainak helytálló megítélésére. Élünk vele! Ez elemi emberi jogunk és érdekünk. Mi több, kötelességünk. Bűnt követünk el önmagunk, családjunk, nemzetünk ellen, ha önmagunkat lebecsülve, lefokozva, lemondunk erről, a világ dolgainak, jelenségeinek szilárd, helyénvaló, önálló megítéléséről.

Életünk és a környező világ, a társadalmi, politikai, történelmi, vallási, gazdaságpolitikai élet minden egyes kérdését a magunk fejével, önállóan kell fontolóra vennünk, elemeznünk és megítélnünk, mindaddig töprenkedve a felmerülő kérdéseken, míg a tények magvához, valóságos lényegéhez jutunk, mert e nélkül mi magunk is a hazánkat és a világot elárasztó, gondolkodás-, tudás-, és életellenes dogmák reménytelen rabjaivá válunk.

4.) SÖTÉT SZELLEMI VIÁGERŐK TUSÁJA AZ EMBERISÉG FÖLÖTT

Két szellemi tábor vív évszázadok óta világunk fölött, és mind a kettő valóságellenes. Káros és romboló. A fő szellemi irányzatok felosztása idealizmusra és materializmusra, illetve ennek a két irányzatnak a hatalmi kizárólagossága a széltében tapasztalható szellemi, erkölcsi, társadalmi hanyatlás legfőbb háttértényezője, kiváltó oka. A látható színen nincs más, csak ez a kettő. Szellemi világunkat ez a két tábor osztja ketté.

A materializmus elnevezés tarthatatlanul felszínes és ostoba. Az idealizmus címke

ködösít, és ok nélkül eszményesít. Hatalmilag látszólag egymást váltogatja ez a kettő. Bizonyos jelek azonban azt mutatják, hogy az egyik a másiknak nem ellentéte, csupán átmaszkírozott változata. A kettő közül az ún. idealizmus a szívósabb, kiirthatatlanabbnak látszó: gyökereit még a materializmus rémuralma alatt is megőrzi, részint, mert minden hatalmi erővel szövetséget kötő, összefonódó, részint, mert - mintegy viszonzásul - minden hatalmi erő által a végsőkig támogatott.

Az idealistának nevezett, valójában misztikus világfelfogás lényegét leghívebben a miszticista szóból képzett misztifikáció fejezi ki. A miszticizmus egyik válfaja a nyugati világkép szemellenzőin kívüli világ értelemmel megközelíthetlenségének dogmája. Ami a szemellenzőkön belüli, az értelemmel felfogható, ami ezeken kívüli, az felfoghatatlan, misztikus, szól a ki nem mondott dogma. Így mindent, ami vonzó és a nyugati berendezkedés szemellenzőin kívüli, kivon az értelem hatálya alól. Így szereli le és hatástalanítja a miszticizmus a nyugati világ szemellenzőin kívülre rekesztett valóság vonzását. A miszticizmus másik válfaja, a világi vagy vallási miszticizmus, szintén nem holmi szellemi összpontosítás, szellemi mélyre merülés a dolgok lényegének megközelítésére az értelem és a sejtelmek segítségével, hanem végeredményben egyfajta szellemi bűvészkedés az állítólagos, valóságon túli világ állítólag ellenőrizhetetlen elemeivel a megfoghatatlanba és nem-létezőbe vetett hit kicsikarására. A szemellenzőkön túli világ vonzását a miszticizmus az értelemmel felfoghatatlanság dogmájával kivonja a valóság emberi, közösségi, értelmi alakítóerői közül. Mindkét fajta miszticizmus valójában háború az emberi szellem, az emberi tudás és értelem ellen. Tízezer éve folyó hatalmi hadviselés ez, amelynek célja az ember szellemi leszerelése, az értelem, a tudás szétzilálása, lehetetlenítése, az emberellenes hatalmi tényezők uralmának rögzítése. Tömény ködösítés a miszticizmus, támadás az oksági elv, az ésszerű gondolkodás ellen, az agyak működésének megzavarásáért, kiiktatásáért. Aki az okkultista szemfényvesztésnek bedől, misztifikációk rabjává válik és saját elméjével fordul szembe, saját szellemiségét tagadja meg. És mindezt azért, hogy önmagát mintegy feladva, lefokozva, kívülről várjon, kívülről fogadjon el minden tantételt, eszmét, hogy miként lássa, miként ítélje meg az őt környező szűkebb és tágabb világot, a maga agyát holmi gépezethez hasonlóvá alacsonyítva le, amely kívülről kapja a működéséhez szükséges energiát.

A miszticizmus ellentételeként, ellenfeleként mutatkozó ikertársa, a másik tévelyes szellemi világtábor, a materializmus, az ún. anyagelvűség, brutális nyíltsággal vállalja szellemellenes mivoltát. Sivár, nyers és primitív felszínességében nemcsak magát a fizikai világot szellemteleníti, de magát az embert is holmiféle merev gépiességű mozgással felruházott sárkollonccá fokozza le. Szerinte az értelem - csökkent, a szellem - nulla, pusztán látszat, illúzió, s az agy se más, mint egyszerű, alantas, mozgásképes anyag. A hivalkodó, felszínes ostobaság eme mótelytanának hiányosságait a materializmus, mintegy ellensúlyozásul párosítja a természetes kíváncsiság, mélyreható érdeklődés feladásának ellentmondást nem tűrő igényével, a fanatizálás, az agy mosás kritikátlan elfogadásának, az eltérő nézetek gyűlöletének követelményével.

E két teljhatalmú szellemi világáramlat ellentéte a félretaszított, elhantolt mágikus gondolkodás.

5.) FÉNYEMBER ÉS SÁREMBER REJTELMES HISTÓRIÁJA

Vajon honnan ered a legenda, hogy Isten sárból gyúrt embert magának? Honnan, hogy Isten lehelt lelket az emberbe? Honnan, hogy Ádám oldalbordájából teremtette az asszonyt? A kizárólagossá emelt történetől eltérő teremtésmondákat is ismerünk. Valójában minden régi népnek megvolt a maga teremtés-históriája.

Lehetséges, hogy sárból gyúrt emberek leszármazottai vagyunk? Az emberiség Aranykoráról fennmaradt híradások arról számolnak be, hogy valamikor aranyemberek éltek a földön. Porból van-e és porrá lesz-e az ember? Miként változhatott át az aranyember, a fényember, sáreberré? Mi az értelme ennek a fordulatnak?

A Genézis beszámolója szerint: „megformálta az Úristen az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte orrába. Így lett az ember élőlényé” (Biblia 1979, 7.). Mit vallanak erről az antik görög költők? Hésziodosz arany emberekről énekel:

„Emberi nemzetséget először fényes aranyból
készítettek az istenek, ők, az Olümposzon élők.”
(Hésziodosz i.e. 8. sz./1955, 45.)

Micsoda ellentét! Aranyember és Sáremler, sárból gyúrt ember! Mi ennek az oka? Élesebb ellentétet elképzelni is alig lehet. Mi több, Hésziodosz félreérthetetlenül ki-mondja: „Egy törzsből származnak az istenek és a halandók.” (Hésziodosz i.e. 8. sz./1955, 45.). (Eszerint vagy az istenek és emberek is aranyból vannak, vagy pedig sárból, porból vannak az emberek és istenek is. Választhatunk.)

De van itt még egy rejtélyes furcsaság. Jehova Úr pusztá szavára teremtődik meg a világ és a fény, a világosság. „Akkor azt mondta Isten: Legyen világosság! És lőn.” (Biblia 1979, 5.). Elég kimondania akarátát és máris minden megvalósul. „Azután ezt mondta Isten: Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egy helyre, hogy láthatóvá válják a száraz. És úgy történt (...) Azután ezt mondta Isten: növeessen a föld növényeket, fűvet, amely magvakat hoz, gyümölcsfát, amely fajtájának megfelelő gyümölcsöt terem, amelyben magva lesz a földön. És úgy történt (...) Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától (...) És úgy történt. (Biblia 1979, 5.).

Szerfölött különös hát, hogy az Embert nem természetfölötti erejével, igéje kimondásával alkotja meg, hanem nekiáll, akár egy fazekas, hogy anyagából cserépedényt készítsen. Fölöttébb rejtélyes az is, hogy miért épp az embert, és miért épp sárból? Miért nem másféle, netán becsesebb anyagból, mondjuk nemesfém-ből, drágakőből, kristályból, virágból, fényből, akármiből? Oka kell legyen mindennek. Mi hát ennek a célja, oka? Miért esett az emberteremtés anyagának választása éppen a lealázó porra, sárra? Mert-hogy ez az elgondolás megfontolás alapján született és oka, célja van, azt csak oktan kérdezőjelezheti meg.

Vaktában találgatni - nem a mi módszerünk. A tetteiből és körülményeiből kiviláglik, miért vált az Aranykor embere, a Fényember, Sáreberré. A célzat nem lehet más, mint az Ember lefokozása, trónfosztása, trónfosztása, porig sújtása. Egybeesik ez az Ember Paradicsomból való kiűzésével, és bűnössé bélyegzésével. Akárhogy is vesszük: e tények világánál nem lehet kétséges, hogy holmiféle végzetes meghasonlás, az Emberrel való szembefordulás ütközik ki itt. Sárból, porból vagyunk, sárból, porból alkottattunk. Por-

ból lettünk, és porrá leszünk. Ennél megrendítőbben kifejezheti-e bármi a végletes materializmust, az Ember gyatraságát, esendőségét, alacsonyrendűségét, megvetendő voltát, az Ember lefokozását? Lehet-e valami, ami ennél gyökeresebben leverné az Ember önbizalmát, önmagába vetett hitét? Eszerint sáremberek vagyunk. Mozgó sárkölcsök. Jóságos Ég! Egyetlen és megismételhetetlen életünk tehát nem egyéb sárból gyúrt bábok tulakvásánál?

De tekintsük az esetet a gyakorlati megvalósítás oldaláról. Lehetséges-e egy olyan bonyolult élőlény, mint az ember, sárból való összetapasztása, egybegyúrása? Hatvanezer-milliárd élő sejt egymáshoz illesztése? Tisztelet a Bibliának, tisztelet mindenkinek, de hát ez képtelenség. Képtelenségek képtelensége. Agy, tüdő, szív, máj, vese, epe, a szekréciós belső szervek, zsigerek, mirigyek, hajszálerek. Kézzel ezeket összegyúrni, emberré gyúrni, akár isteni ujjakkal is, hogy lehetne? Erre csak egyvalami képes: az élet, semmi egyéb.

Siralomvölgy a Föld. Esendő bábja az Agyagember, Porfészek, Sárember, aki mozgó por-halomként tengeti keserves életét, majd porrá válik és elenyészik, hogy odaát, majd a halál után nyerjen késői vigaszt, ha vigaszt talál. Emberfia, hát ne gőgölj, fennhézázásra semmi okod, bukj térdre, vesd alá magad, porból lettél és porrá leszel.

Mondják, ez nem volt így mindig. Hajdanta az Ember a Nap gyermeke volt, a Nap teremtménye, a fény megtestesülése. Fényember. Szemünkben már afféle csodalény.

6.) A KIEMELT OLDALBORDA ESETE

„Azután ezt mondta az Úristen: Nem jó az embernek egyedül lennie, alkotok hozzáillő segítőtársat (...) Mély álmat bocsátott azért az Úristen az emberre, és az elaludott. Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és húst tett a helyére. Az emberből kivett oldalbordát asszonyá formálta az Úristen, és odavitte az emberhez. Akkor ezt mondta az ember:

Ez most már
csontomból való csont,
testemből való test.
Asszonyember legyen a neve:
mert férfiemberből vétetett.”
(Biblia 1979, 7.)

Leértékeltetett hát a férfiember, de párja az asszonyember, a nő sem járt jobban: teljesen a férfi hatalma alá rendeltetett. Amolyan oldalbordaszerű jelenséggé vált. Tudjuk, az Aranykor a Nő jegyében zajlott. A Matriarchátusnak, az Anyajognak ebben az óriási időtartamú korszakában a Nő, az Anya volt az élet központja forrponjtja. Ő volt az Élet Továbbadója, a Szerelem Istennője, a mágikus Szépség megtestesítője, nemzedékek összetartója, gyermekek nevelője: ő volt a varázserő, ami összefogta az életet, ő volt minden, körülötte forgott minden. Szent és sérthetetlen lénynek számított, akit bántani, sérteni, halálos bűnnek minősült volna. A nőtisztelet gyökerei - és az emberi szerelem gyökerei - ebbe a korba nyúlnak vissza. Tündéreképzeteink, tündérhitregéink mind ebben a korban, az emberi, nemzeti boldoglét korában keletkeztek. Tündér volt, varázslatos lény a Nő, az Anya, a szerelmet nyújtó isteni lény, emberi eszmény, akinek minden hó-

dolt. Ő, az erőszakot nem ismerő és örökkön szerelemre sóvárgó, ő szabta meg az élet menetét, az élet továbbvitelének óriási felelősségét érezve, ő választott, s mindezért korlátlan szabadsága volt: nem élt vissza ezzel - megóvta a szerelem szentségét, tisztaságát, megóvta a szerelmet a megszokás, a fásultság, hamarságos könnyelműség s a kényszerűség minden ártalmával szemben. Ő volt az Aranykor lelke, éltető és összefogó ereje, s az Aranykor megdöntésével neki is buknia kellett. Az ószövetségi Úr imígyen szól az Asszonyhoz:

„Igen, megnövelem
terhességed fájalmát
fájdalommal szüled gyermeked
mégis vágyakozol férjed után.
Ő pedig uralkodni fog rajtad.”
(Biblia 1979, 8.)

7.) NEMZETI ŐSVALLÁSUNK PÁRHUZAMOS ŐSTÖRTÉNETÜNKKEL

„Ismeretesebb a magy. ősvallás hite: egy kizárólag *nemzeti, saját, védő, óvó, pártfogoló istenségről*. Krónikáinkban ezen őshit nyomai egykorúlag jelentkeznek mindjárt nemzetünk eredete és őshonáról mondákkal. Nemrot, a magy. néphagyomány Nemeréje, fiai, a magyar és hún nemzet ősatyai, Hunor és Magornak (Keza 1. 1) már megjelenik az új föld s honba vezérlő, *isten küldött szarvas*, melyet az isten vagy tündér végzetnöi isteni szellemek, kiktől származtanak, vezér útmutatóul küldének (...)” (Ipolyi 1854/1987, 13.). Könnyű átlátni, milyen mélységesen igazak Ipolyi szavai, csupán át kell tekinteni a magy. ősmondák láncolatait.

Titkos, véres viadalban elbukott és elítéltetett a világ. Fölborult az erkölcsi világrend és a bűn, az erőszak világrendjévé váltatott át. Maga a Biblia is tanúsítja a nagy fordulatot „Az erőszakosság elterjed a földön” c. szakaszában. Miután beszámol az „istenfiak” erőszakoskodásairól, a következőket mondja: „Amikor látta az ÚR, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata nap mint nap csak gonosz, megbánta az ÚR, hogy embert alkotott a földön, és megszorodott szívében. Azért ezt mondta az ÚR: Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem, az emberrel együtt az állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy alkottam őket.” (Biblia 1979, 11.).

De tanúsítják a világfordulatot a szüntelen vad vérzivatarok, a népek sorsával, emberek milliárdjainak életével labdázó borzalmas háborúk sorozata, az öldöklés világméretű dühöngése, és tanúsítja világunk századról századra fokozódó, s kiváltképp korunkban kiteljesedő romlása, végső elfajulás és végpusztulás felé zuhanása. Az Aranykor erkölcsi világrendjét - többé-kevésbé romlott formában ugyan - a világ eldugott zugaiban élő népek tartották fenn, illetve a kereszt jegyében kiirtott amerikai indiánok, valamint az Aranykor egyetlen egyenes ágon fennmaradt népe, a szkítamagyarság, amelyet őshonosként itt formált meg a természet a Kárpát-medencében, s amely évezredek munkájával tette virágzó kultúrtájjá ősidők óta bírt felségterületét. Ez a Kárpátok hegy-körgyűrűjében született nép népesítette be évmilliók során a földet, a négy világtáj minden területét, Észak dermesztően hideg vidékeitől a

déli tájakig, kelettől nyugatig, szőkévé fakulva és barnává, feketévé pigmentesedve. Miközben ő maga szakadatlanul darabolódott és darabolódott természetes és mesterséges pusztító ráhatások folytán, amelyek során még létének ősmagvát, őszülőföldjét is újra meg újra vissza kellett vívnia.

Míg az emberi mélytudat, a nemzeti ősemlékezet visszahatolni képes a történeti múltba, nem lát mást, mint a szkíta-magyar hazavesztéseknek és honvisszavételeknek a világtörténelemben egyedülálló cselekménysorozatát. Az őszülőföld megtartásáért és szabadságáért vívott évezredek küzdelmei során hozott fölmérhetetlen véráldozat fejlesztette ki a magyarságban a hazához való törhetetlen ragaszkodást, ami már-már rögeszmeszerűen úrrá vált a magyar szellemén. Emlékeztessünk hiteles ókori szerzők megnyilatkozásaira, akik nem csupán a szkíta-magyarok ősi ittlétéről tanúskodnak, de arról is, hogy ők a világ egyik legrégebbi népe, őshonosság és szűzfoglalás révén birtokolják Európát és Ázsiát (ők voltak az ősz-telepítők). S itt elég, ha az ókori mezopotámiai, egyiptomi, görög és latin szerzők sorára utalunk, valamint Josephus Flavius másutt idézett helyeire.

Világ-összeesküvések, világalomra törő álarcos népek szította háborúk, területtrablások, ország-szétmetélések arról tanúskodnak, hogy az Aranykor őserkölcű népének a visszájára fordult, romlott erkölcsű világban nincs maradása - hacsak emberfeletti erővel meg nem védi magát és a többi népet minden tébolyos hódító próbálkozással szemben.

Évszázadról-évszázadra, évezredről évezredre ismétlődött a területvesztés, a fel-darabolódás. Elvesztett Párthia, Mezopotámia, Szumer, Kánaán. Elveszték Ázsia roppant füves térségei, elvesztett dél, észak, nyugat, kelet, a keleti Nagy- és Kis Szkítia, Szármátia, Lebédia, Etelköz, de ami a legfájdalmasabb: elvesztett a Kárpát-medencei ősz-Magyarország. Megcsúfoltattak a Természet és a történelem törvényei. Világ-összeesküvés végzett a történelmi Magyarországgal. Ezt az égbekiáltó igazságtalanságot, minden mesterségesen terjesztett valótlanság dacára, a szomszédos népeknek is elfogulatlanul kell majd megítélniük. Érthető, ha a hazaszeretet olthatatlan lángja hatja át a magyar ősvallás rejtelmes szellemvidékeit. Érthető, ha Nimród őskirály fiait, Magort és Hunort ez mozgatja lebírhatalan erővel, és készíti a vízözönt követő években az őshazába való visszatérésre és az üngürüsz (hungárus) nép fölszabadítására. Az őshaza szabadságáért, visszaszerzéséért mozdultak meg a természetfölötti isteni erők, és állnak a honvisszavívásért induló küzdelmek élére. A kozmikus világot megtestesítő ősjelkép, a „csodálatos vad” (Tárh-i Üngürüsz), a Csodaszarvas, ezért áll vezérlőn a magyarok élére, a csil-lagvilágból ezért vezeti vissza a halott ősokeket a Hadak Útjára, ezért kerül Atilla nagykirály kezébe az Isten Kardja, ezért fogantatik Álmos az istenmadár, a Turul által, ezért áll az Isten a honvisszavívásra induló magyar sereg élére. Minden ezért történik. A természetfölötti kozmikus erők együtt küzdenek a magyarsággal, tudván, hogy ősi világtörvényeket fenyeget a romboló ár. Mert vannak ma még ismeretlen, feltáratlan történelmi törvények, amelyek megszegését az isteni erők nem tűrhetik, mivel ezekből kipoklosodhat a világ további elfajulása is.

Fölvetődhet a kérdés: a magyar ősvallás csupán vallás, avagy őstörténet is? Egyszerre mind a kettő: történelem is, vallás is, mert történelmünkben egybeforr ez a kettő. Mind-ezt azért kellett elmondanunk, hogy ráeszméltsünk: a magyar nemzeti ősvallás elsza-kíthatatlanul történeti jellegű. Így hát történeti alapjai, vonatkozásai felderítése nélkül a magyar nemzeti ősvallás feltárhatatlan.

8.) ISTENI FIGYELMEZTETÉSKÉNT ÓRIÁSMADARAK TÁMADNAK A HONVISSZAVÍVÁSBAN KÉSLEKEDŐ MAGYAROKRA

Tanulságos példa fentiekre a következő. Miként előző munkáinkban már beszámoltunk erről, a Magyarok Istene népét szerető, népéért élő, s érte minden lehető megtevő istenség volt, szerető atyja, védője, segítője népének. Ámde a szeretetet sosem lehet parttalan és iránytalan, sosem békülhet meg a rendet felforgató lazasággal, a bűnnel, a kötelességmulasztással, hiszen ha beletörődik ebbe, úgy felbomlanak az életet, nemzetet fenntartó kötelékek. Nyilvánvaló hát, hogy amennyiben véték, hanyagság adódik elő, még a legszeretőbb atyának, istennek is büntetnie kell, hogy fenntarthassa a rendet.

A büntetés módja nemcsak a vétkesre jellemző, de arra is rávilágít, aki büntet. Mit tett hát a Magyarok Istene, látván a megfeleledkezést, parancsa megszegését? Lássuk a körülményeket.

Régi felfogás szerint az Isten, az Áldott Isten, a Napisten legfőbb, legszentebb hivatása a földi élővilág, az „egynapig élők” (Hésziodosz) gyámolítása, védelmezése és segítése a földi élet ezernyi bajával és nyűgével szemben. A judeo-kereszténységre kényszerítés előtti régi Isten, a Magyarok Istene mindenen túltett jó értelemben felfogott emberség tekintetében. Ámde mit tehet Isten, még a legemberszeretőbb Isten is, ha kedves védenői eltérnek az isteni rend által rájuk szabott követelményektől, és nem teljesítik szükségszerűségekből fakadó isteni kívánalmait? A különféle vallási rendszerek, elképzelések óhatatlanul beleütköznek ebbe a nehezen áthidalható bonyolult kérdésbe: mit tehet akkor Isten, ha földi hívei vélt vagy valóságos bűnöket követnek el?

Világos: az isteni és emberi törvények egyaránt szükségszerűvé teszik ezt, mivel ezen áll vagy bukik az egész isteni-erkölcsi világrend, hogy a vétkes, a bűnelkövető elnyerje méltó büntetését. Elkerülhetetlennek látszik hát, hogy az Istennek büntetnie is kell. Jahve, az Ószövetség héber istene büntet is könyörtelenül (különös büntetésként az ártatlanokat, vétlenekeket, kollektív vád alá helyezetteket sem kímélve). Ezért kell félni az Istent, s ezért közismert neve: *bosszúálló Jehova*.

Miként oldja meg hát a Magyarok Istene a büntetés, megtorlás kérdését? Sokat elárulhat ez nemzeti ősvallásunkról, eleink gondolkodásáról. A sereg, mint tudjuk, messziről indult, kemény ütközeteket vívott (például szétverte a kunokkal egyesült orosz hadat), erődített várakat vett be, s a napi menetelések is kivehették az erejét. Engedett hát a fáradtság szorításának és kellemes, kies helyre találván lepihent, kényelmeskedett. Ámde a kényelmeskedés hogyan fér össze a hadviseléssel, a harci feladattal, esetünkben pedig az isteni elrendeléssel, hiszen természetfölötti, isteni erők mozgatták és indították útjára ezt a hadat: miként krónikáinkból tudjuk, már maga Álmos vezér is azért küldetett erre a földre, azzal a szent hivatással, hogy ragadja vissza a magyar őshazát a betolakodóktól. Emberi vétség, bocsánatos bűn a kényelem. Ezúttal azonban nem tűrt halasztást: az otthoni magyar nép idegen iga alatt szenvedett, és minden egyes nap tovább fokozta gyötrelmeit. Isten ezt nem tűrhette. Az idegenek bitorolta haza visszavétele nem tűrt halasztást. Árnyas, kies ligetben, csörgedező patakok között pihengetett a sereg, élvezvén a természet és a nyújtózkodó kényelem minden örömét, megfeleledkezvén küzdelemről, tusáról, hivatásról. S egyszer csak elborult az ég, de nem viharfellegek borították el, hanem óriási fekete madarak. Büntető, roppant felhőként rátörtek a pihenő hadra. Akkora madarak, hogy lovakat, szarvasmarhákat kaptak fel, akárha pölyhököt,

holmiféle hangyákat ragadtak volna fel az égbe. Nosza lett vad hörkenés, riadalom és futkosás. Az Ég félelmetes erőivel ki állhatna szembe? „Áthaladtak a bessusok, a fehér kumánok országán, Susdalián és Kyonak nevezett városon, - írja a Képes Krónika. - azután átkeltek a havasokon és egy olyan tartományba érkeztek, ahol rengeteg sast láttak; és e sasok miatt nem maradhattak ott, mert a sasok - mint a legyek - szálltak le a fákról és fölzbálták barmaikat meg lovaikat. Mert az Isten úgy akarta, hogy mihamarább menjenek le Hungariába.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 41-42.). Látomás-szerű jelenés: sasok, sasok, óriás sasok mindenfelé sűrű rajokban a fákon, sasok felhője, sasok fürgetege minduntalan a seregre zúdulva, sorait megbontva, jószágait pusztítva. Sasok vágómarhával a karmaik közt, nyihogó ménlovakkal elrepülve, hús-eső szitálás-ban, akárha Prometheust tépnék. Félelmetes sasok, képesek rá, hogy tomboló ménesekből, gulyákból szilaj lovakat, barmokat ragadjanak el, s marcangoljanak darabokra.

Természetesen ősidőkbe visszanyúló monda ez, mágikus, látomásos képei jelképekké sűrűsödtek, s a többrétű tartalom is a jelképek nyelvén szól. Madarak kényszerítik a visszatérő magyarokat útjuk folytatására, madarak úzik előre Álmost és hadinépét, madarak intézik, ne késsenek tovább - s a madarak mögött ott az Isten. Történeti és természetfölötti elemek keverednek itt egyetlen gubancba, a csodás ősmundai elem pedig őshagyományokra, ősi eredőkre int, s a hadinép a végzet bábjaként valóságfölötti dimenziókba ront, akár Homérosz trójai hősei. Mágikus erők szabadulnak el, szárnyakon fordul át gyöngy-tengelyén az ég, szárnyak hasítják örvénylő darabokra, s a fegyveres had tehetetlen.

A madarak őshiedelmek szerint a természetfölötti hatalmak megtestesítői, a jövő ismerői, istenek küldöttei vagy maguk az istenek, akik gyakran jelennek meg madár képében: Zeusz sas képében környékezte meg Hérát: Eneh ősanánk turultól került áldott állapotba. A turul, a griff, s az ölyű (kerecsensólyom) őshagyományaink szent, jövőtudó madarai. („Miért vijjog a saskeselyű? / Miért szállong a turul s ölyű, - / Hadintéző, baljós madár, / Széles Dunának partinál?”) (Arany 1853/2005, 1161.). Kérdés: miféle madarak hát, akik itt a hazatartó sereg fölött röpködnek? A kérdés indokoltságát a szöveg kirívó következetlensége, ellentmondásai jelzik. Valamennyi krónikás szöveg kiemeli, hogy a sasok úgy hemzsegnek a fákon, mint a legyek, noha köztudott - és ezt vadászatkedvelő őseink kiválóan tudták - sas sohasem mutatkozik tömegben. Továbbá nincs olyan sas a világon, amely vágómarhákat, lovakat ragadhatna el, téphetne szét: erre csak egyetlen madár lehetett képes, a mondabeli griff, a Napisten madara, az aranyhegyek kincsét őrző szent ősmadár: eredetileg ez szerepelhetett a mondában, krónikásaink azonban a hagyományhomályosulás, hagyományzavarodás folytán vagy hangsúlyozottan „pogány” jellege miatt, tanácsosabbnak látták sassal felcserélni. „De akár sasok, akár griffek: az Ég büntetése ez” (Grandpierre K. 1990, 54.).

Haraguvék hát az Isten. Büntetett. Mégis, mi történt? Szétszórta, elpusztította tán az egész magyar hadat? Mint láttuk, egyetlen vitéznek nem esett baja. Ezúttal is megmutatkozott, milyen a Magyarok Istene, hogy valóban: jószágos, védő-pártfogó Isten! Mert még haragjában sem tiporta porba a hadat, még haragjában sem sújtotta őket halállal, még ekkor is szerető atyaként óvta őket, és csupán atyai figyelmeztetésként bocsátotta rájuk a madárözönt, tehát még ekkor, jogos felindulásában is a magyarságot védte, még ekkor is az álmosi és honi magyarság érdekében cselekedett, továbbhatalásra nógatva a sereget, amelynek az élén egyébként mindenkor ő haladt, az idegen

járomban sínylódó hazai magyarság mielőbbi felszabadításának, és az őshaza visszavételének biztosítására.

9.) AZ ÉLET VALLÁSA

Mind többen úgy vélik: elégünk van már a halálkultuszokból, meg kell már végre teremteni az élet kultuszát, az élet jobbításának művészetét, mivel ez nagyon is ráfér valamennyiünkre.

Nagy nemzeti költőink és váteszeink egyike, Arany János, már másfél évszázaddal ezelőtt fölveti a kérdést:

„Él-e még az Isten... magyarok Istene?
Vagy haragra gerjedt népének ellene,
És elhagyta végkép,
Hogy rabló, zsvány had, bérbeszedett csorda
Égesse, pusztítsa, öldökölje sorba
Régi kedves népét?”

Haragra gerjedt az Isten a magyarok ellen, mert elhagyták ősi hitüket, így hát az Isten is elhagyta a magyart. Századokon át terjedő hit volt ez, büntudat keltette hit, amiért a magyar elhagyta elei hitét és a Magyarok Istenét. A magyarság ennek következtében mintegy gazdátlan néppé vált, ezért törhet rá és pusztíthatja életét, ősi felségterületét bitang zsvány had, bérbeszedett csorda.

„Él-e még az Isten - az az Isten él-e,
Ki e dús Kanaán országba vezérle
Mint Izráelt hajdan,
Hozván őseinket füstnek fellegében,
Égre felpirosuló tűz-oszlop képében,
Véres viadalban?”

Arany fő kérése itt túlcsap a kortudaton a sejtelmes megérzések határait. Figyeljük meg jól e különös szavakat, kivált a fő kérdést, *hogy az az Isten él-e?* Arany itt két-ségkívül a Magyarok Istenére utal, de kérdése még ennél is többet mond, miként az alábbiakból kiviláglik. De vegyük előbb a vers következő szakaszát:

„Él-e még az Isten, - az erős, hatalmas,
Aki elleninken adott diadalmat
Száz-meg-száz csatákon?
Aki ujjainkat kardhoz egyengette,
Nevünket dicsővé, félelmessé tette
Széles e világon?”

Történelmileg hiteles az Arany-rajzolta kép. Középkori krónikáink pontosan ilyennek ábrázolják a Magyarok Istenét. Jóakarátú, áldott, emberszerető istennek, nem

gyűlölködő, föltétlen alávetést követelő, bosszúálló úrnak, aki válogatás nélkül sújt vétkesre és büntelenre. Népét minden küzdelemben, bajában segítette, és még akkor is kíméletes volt, ha netán büntetnie kellett. Nagy költeményét Arany buzdító, reménykeltő szavakkal zárja:

„Él még, él az Isten... magyarok Istene!
Elfordítva sincsen még e népről szeme,
S az még, aki régen:
Harcra hát, magyar nép! Isten a vezéred:
Diadalmat szerezz a te hulló véred
Minden ellenségen.”

(Arany 1848/2005, 55.)

Másfél szörnyű piros-fekete, vér és gyász borította évszázad viharzott el fejünk fölött azóta, és Arany János kérdése és intelme ma még időszerűbb, mint valaha. A romboló világhatalmak által porig sújtott magyarnak és a földarabolt Magyarországnak fel kell támadnia. A Magyarok Istene segíteni fog ebben bennünket. Újólág föl kell vetnünk a kérdést nemcsak a helyzetünk, de a nyílt formájában is tökéletesen rejtetté vált belső titkok miatt. Figyeljük meg jól, mit is rejtenek ezek a szavak: Él-e még az Isten, él-e még a Magyarok Istene?

Történeti feltárásaink világosságot vetettek rá: mi magunk önként sohasem hagytuk el, rettentő véres kényszer ragadta el őt tőlünk. Magyar vértanúk számlálhatatlan sora áldozta életét őseink hitének védelmében, és természetesen mimagunk sem lehetünk méltatlanok hozzájuk. Ezer esztendő iszonyú vérözönéből, kataklizmáiból le kell vonnunk a végső tanulságot: nélküle pusztulásra ítélttünk. Ki kell igazítanunk hát a végzetes törést, és vissza kell ragadnunk eleink elorzott hitét. Ha lehetséges. Ha Él még a Magyarok Istene.

Népünk maga tanúsítja, hogy Él. Ezért emlegeti még mindig így, Él a magyarok Istene, tanúsítván ezáltal, hogy ezer évi irgalmatlan magyarirtása, léleknyomorítása után csodaképpen, ha titkon is, él még, mégis él az ősi hit, és Él a Magyarok Istene. Él nem más, mint a Magyarok Istene. Él Isten az élők élője. Magna a Napisten. Neve nem más, mint a Napisten ősi, aranykori magyar neve. Vagyis istenünk ősi fokon azonos a Napistennel. Azonos az aranykori emberiség egyetemes istenével, a Napistennel... És azért Él, mert a Magyarok Istene maga az élő Világegyetem, Természet Anya, a mindent átható kozmikus élet.

Meglehet, némelyek túlzásnak vélik ezt. Noha ennél az égvilágon semmi sincs valószínűbb, igazabb. Nincs, mivel a Magyarok Istene maga a világ éltetője, A Mindenség ereje: ő maga az Élet. Ő az Élet Istene. Mindnyájunk istene. Az Ősmegtartó. Ő az Élő Isten, aki él időtlen idők óta, mióta világ a világ, örök idők óta, mert az Élet elpusztíthatatlan, örök, végső alapja minden létezésnek. A Magyarok Istene maga a kozmikus Élet, ezért örök, örökkön élő Isten: az élethez hozzátartozik, hogy fenntartsa és fejlessze magát. Isteni törvény ez: a kozmikus Élet törvénye.

Megdönthetetlen örök igazság ez, tudathomályosodások és tévhitek ellenében. Ő Él Isten, minden földi élet létrehozója, megteremtője, ő a Nap, a földi élővilág előhívója és fenntartója, mert Ő a Napban megtestesülő Napisten, a Napistenben megtestesülő kozmikus életerő, az élő Világegyetem helyi, Naprendszer-beli erőközpontja. Az egyetemes aranykori emberiség, az ősmagyarság istene, az Egek Igazi Ura, a Napisten

maga.

De miként függ össze a Nap és az élet, a földi élet? Történelmileg mit állapíthatunk meg róla? Történeti-mondai hagyományainkból és más ókori kútfőkből tudjuk, hogy Aranykorból eredő eleink, akárcsak az egész őskori emberiség, a Napistenhitet követték. Bizonyos hát, hogy Él neve valamiképpen a Napistennel és aranykori őseink világlátásával áll kapcsolatban. Kérdés, miként függhet össze a Nap és élet, Isten és élet?

Czuczor-Fogarasi szótára a következőképpen kísérli meg az „él” fogalom meghatározását: „Szorosb ért. Oly erővel és tehetségekkel van ellátva, melyeknél fogva önként mozog és érez; továbbá saját változásainak, működéseinek okait magában, szervezetében foglalja.” (Czuczor-Fogarasi 1864, 487.).

Megkérdőjelezhetetlen történelmi valóság, hogy eleink napimádók voltak, és az emberiség ősi egyetemes vallását, Napisten hitét követték, Aranykorból eredő ősi felfogás szerint, és ez egyáltalán nem ellentétes a mai tudományos felfogással: minden élet a Naptól ered, a Nap teremtette és a Nap tarja fenn a földi életet. Ősi felfogás szerint tehát minden élet a Naptól, az ő áldott fényétől, melegétől függ. Ő maga az Élet, az élet központi magja, minden élő tőle nyeri az életet, Ő tehát mindennél élőbb élő, Ő az élet.

Van-e szólásmondásnak, hogy Él a Magyarok Istene, még egy további, le nem becsülhető jelentése. Mert népünk ezt az ígét a gaztevőkkel, fondorkodókkal, kártevőkkel, a magyar nemzet sírásóival szemben az igazság győzedelmébe vetett töretlen hittel, bosszúfogadkozásként is használja. Az Él még a magyarok istene! köszövéssel azt is mondjuk: Eljön még az igazságtevés ideje, eléri még a gazokat a vég! Nem lehet kétséges, hogy minden magyar, aki ezekkel az ősi igékkel él, bármennyire is alávetettjévé vált léleknyomorító idegen dogmáknak, akaratlanul, tudatlanul is az tanúsítja ily módon, hogy lelkünk mélyén mindmáig élnek bennünk a magyar ősvallás kiirthatatlan elemei.

10.) ÉL ÓSSZAVUNK MÉLYREZÁRT TITKAI

Közönséges mindennapi használatban az „él” fogalmát az életre vonatkoztatjuk, vagy a vágószerszámok élére, minden tárgynak az elejére, aminek éle van, de nem Istenre. Óriási szóbokor ez a magyarban. Se szeri, se száma éllel kapcsolatos szavainknak. S mikor kimondjuk azt a szót, Él, nem gondolunk Istenre, nem gondolunk arra, hogy istenünk nevét ejtettük ki. Nem gondolunk rá azért, mert az új vallásra kényszerítés során ezernyi más ránk pántolt tilalom között Él Isten neve is tilalmassá vált. Tilalmassá, mert ebben a névben olyan hatalmas erők sűrűsödnek össze, amelyek már önmagukban is alkalmasak rá, hogy megdöntsék a ránk erőszakolt idegen vallás hatalmát. Annyira tilalmazták ezt szellemi inkvizitoraink, nemzeti történelmi emlékezetünk kiirtói, hogy ezer évi tiltás után Él Isten alakja kiveszett felszíni köztudatunkból. De nem vészett, mert nem veszhettek ki mégsem történelmi mélytudatunkba rögződött nemzeti emlékezetünkben. Bizonyosága ennek, hogy reménykedéseinkben, örömeinkben még ma is, akaratunk ellenére is a Magyarok Istenének alakját idézzük fel, és nehéz bajainkban hozzá fohászkodunk. (Segítsen meg bennünket a Magyarok Istene!) Mert annyi irtás és annyi sújtó csapás és kényszerítés után még a neve sem vészett ki a magyar mélytudatból, s nem vészett ki ősnyelvünk beláthatatlan gazdagságú birodalmának mélyrétegeiből sem, ott élt és él még ma is nyelvünkbe ágyazódottan, bár némileg homályba takartan

úgy, hogy már magunk sem értjük és értjük világosan, miről szólunk, ha kiejtjük nevét.

Még kevésbé értjük Él Istenünk nevét. Ha azt mondjuk, Él még a magyarok istene! - nem tudjuk, mit jelent ebben a nemzeti közszólásunkban az Él, csak arra gondolunk, hogy él, nem halt meg, nem enyészett el, s nem tudjuk, ige ez vagy névszó, név talán, istenünk személyes neve? Hiányos ismereteink alapján csupán arra gondolhatunk, hogy nemzeti istenünk él, életben van, s nem is sejtjük, hogy e fogalomnak kettős jelentése van, s a legfőbb, amit tudatunkból kimostak, az, ami nemzeti történetünk és őshitünk egyik legmélyebb titkát rejti - mégpedig régi istenünk őseredeti nevét, de nem csupán azt, annál is hasonlíthatatlanul többet.

Kitetszik ez már abból is, ha mélyebben belegondolunk, hogy roppant furcsák közismert szólásaink, miszerint - Él a Magyarok Istene, vagy Él még a Magyarok Istene, vagy éppenséggel: Él még a régi isten! Felfogjuk, mit mondunk ezáltal? Mintha oktalanul azt bizonygatnánk: nem halott az Isten, nem halt meg, nem halálozott el, de él, életben van, életben maradt. Észnél vagyunk? Homály szállt az elménkbe? Mert mintha merőben értelmetlenül és oktalanul ezt bizonygatnánk, miszerint az Isten, az Örökkévaló, Halhatatlan Isten él, és nem halott? De hiszen ez képtelenség! Hiszen ebben a szó-járásunkban benne van az eshetőség, a feltételezés, hogy az Isten meghalhat, halott is lehet; ez pedig ellenkezik a józan ésszel, mindazzal, amit Istenről tudunk. Lehetetlen, hogy azt akarnánk kihangsúlyozni, hogy a mindenható Isten halandó, hogy bármikor elhalálozhat, hiszen Isten nem halhat meg, öröktől fogva van, és örökkön-örökké él, örökkön van. Márpedig, ha így van, mint ahogy így van, akkor esztelenséget állítunk, mikor azt mondjuk, Él az isten! Él a Magyarok Istene! Vagy pedig más értelmének kell lennie ennek a kijelentésnek. Hisz nem vette el az Isten az eszünket, hogy ilyeneket állítsunk. Ráadásul még csak nem is mi magunk találtuk ki ezeket a mondásokat, hanem úgy örököltük eleinktől, s meglehet régidőkből öröklődött ez miránk, ki tudja, milyen régről. Hiszen nyelvünkben s genetikai örökségünkben az egész magyarság él velünk.

Nincs, és nem lehet más magyarázat, mint a hagyományhomályosodás, hagyományzavarodás. Az Él fogalma ezekben a szólásmondásokban nem Isten halandóságát jelzi, hanem az Isten nevét. Így hát Él a mi istenünk neve, ugyanúgy, ahogy más népek istene Baál, Astarte, Budha, Zeus, Vénusz, Minerva, Jupiter, Jahve-Jehova, Allah. Közszólásaink egyszerűen azt adják tudtunkra, hogy Istenünk neve Él. Él az Isten! Él a Magyarok Istene! Szédületes, de így van. Él a mi régi istenünk neve. Minden élők élője. Maga a Napisten. Neve nem más, mint a Napisten ősi, aranykori magyar neve. Ha pedig istenünk ősi fokon azonos a Napistennel, azonos az aranykori emberiség egyetemes istenével.

Tudathomályosodások és tévhitek ellenében, Ő Él Isten, minden földi élet létrehozója, megteremtője, Ő a Nap, a földi élővilág élőhívója és fenntartója. Mert Ő a Napban megtestesülő Napisten. Az egyetemes aranykori emberiség és az ősmagyarság istene, az Egek Igazi Ura, a Napisten maga. Lépünk tovább egy fokkal. Tekintsük meg más nézetből is, hogy ki volt Él? S miért ő volt a Magyarok Istene?

Az emberiség egyetemes ősi vallása, miként jeleztük, a napistenhit volt. Aranykorból eredő ősi felfogás szerint - és ez egyáltalán nem ellentétes a mai tudományos felfogással, csupán meghaladja azt, legalábbis egyelőre, mert világszerte dereng és terjed már az őskori tudás - a Nap hasonlíthatatlanul nagyobb hatással van a földi életre, semmint gondoltuk. S nem csupán arról van szó, hogy a Nap fénye és melege nélkül rövid idő alatt kipusztulna a földön minden élet, de arról is, hogy minden élet valóban a Naptól

ered, a Nap a földi élet megteremtője, életre hívója, tehát Ő az igazi Teremtő, tőle ered és tőle függ minden élet, úgy, ahogy azt aranykori elődeink tudták. Magának az emberi elmének adott, tudati szintű működését is ő tartja fenn. A Nap - minden elevenek kútfeje, az élet, a földi élet központi kútforrása, Ő az Élő Isten, minden élónél előbb élő. *Él Isten, élők élője. Ő magyar a Napisten.* Neve nem más, mint a Napisten ősi, aranykori neve.

Ősszó az él, a magyar nyelv egyik legősibb maradványa, csodálatos ereklyéje. Világszó. Ez, ami ismeretes volt az ókori világban és ismeretes ma is az egész földkerekségen Mezopotámiától Skandináviáig, az ókori görög világtól az északi tundrákig. Rövid felsorolásunk szerint:

- Hél, Hélios - (Él, görög szóvéggel, szuffixummal ellátva): Nap, Napisten.
- Hellasz - ókori Görögország (Hél - azaz Él - országa).
- Hellének - Él Isten, azaz a Napisten gyermekei, Él gyermekei.
- Ilion (Trója, Iliász) - Él hon, Él Isten vára.
- Heléna (Szép Heléna), Ilona (Magyar Ilona vagy Tündér Ilona): A Napisten leánya.
- Helleszpontosz - a Dardanellák: ősi, szószerinti jelentése a Napisten átkelőhelye, tengersizosa.
- Helikon, a múzsák hegye: Apolló isten hegye, a Napisten hegye.
- Heliopolisz - Él Napisten városa.
- Helgoland: Hél (Él) országa.
- Heliotrop(ium), kerti vanília (Él Isten virága, napvirág).
- Heliotropizmus: növényeknek az a tulajdonsága, hogy a fényforrás felé fordulnak.
- Heliocentrizmus, heliocentrikus világszemlélet: A Napot tekintve a Világegyetem központjának.
- Hell: A napistenhit megdöntése után az alvilág elnevezésévé vált.
- Heliorunák: A Napisten tudós papnői (erre a továbbiakban még visszatérünk).

Se szeri, se száma a világ különböző nyelveiben a Napra, Napistenre utaló Hél (Él) kezdő szótaggal bíró fogalmaknak, neveknek. Az egyetemleges hit nyelvi maradványai jószerint az egész földkerekséget betérítik. A magyar nyelv Czuczor-Fogarasi-féle szótára nagy kincsestára is él szavunk nyelvi származékaira és elágazásaira hívja fel a figyelmet. Származékai: Éled, élelem, élmény, élénk, éleszt, élet, éltet, élv és ékezetvesztéssel: eledel, eleven, eleség stb. stb.

Számos magyar szóbokrai közé sorolhatók többek között pl. a következők is:

- Élelem - Él Isten életfenntartó adománya,
- Illat - Él Isten párája, kipárolgása,
- Elődök - az isteni eredet képviselői,
- Éled - holt, félholt állapotából Él Isten világába visszatér.

Rokon él szavunkkal a szanszkrit il (mozog, mozdít), mely teljesen egy eredetű és közeli jelentésű a magyar él szóval.

- Akkád ilu, ilum,
- Arámi aláh,
- Arab ilah, Aláh (La ila Alah),
- Héber el, Él Elhim.
- Továbbá közelebről a goth liban,
- német leben,
- angol live, s több számtalanok, melyek amazokkal azonosíthatók.

A finn nyelvben elan = élek, eleskelem = éldegelek, eletan = éltetek, elo, elet, eleme = élet.

S amennyiben a magyar él szótól eleség, eledel, élelem s élet, mint gabona is származnak, nem hibázunk, ha ugyanitt a latin alo - táplálom szót is megemlíjük. A khaldeai nyelven is alla v. allah am. gabona (Berekszászi kutatásai nyomán).

A Napisten magyar Él neve tehát elterjedt az egész földkerekségen Mezopotámiától Skandináviáig, az ókori görög világtól az északi tundrákig. Amikor mi magyarok azt mondjuk, hogy Él az isten, szó szerint azt mondjuk, hogy istenünk neve Él. Ha pedig azt, hogy Él a Magyarok Istene, ezáltal nem azt bizonygatjuk, teljesen fölöslegesen, hogy az Isten életben van, hanem, tudatunkon kívül, kiirtott ősvallásunk szellemében annak a meggyőződésünknek adunk hangot, hogy a Magyarok Istene nem más, senki egyéb, mint Él, azaz maga a Napisten.

Él tehát a Magyarok Istene még ma is. Így fog ki az ős-gyökereit még ma is őrző, érző magyar nyelv az inkvizíción, az alantas mesterkedéseken. Legyünk rá büszkék, hogy lelkünket, szellemünket, miként nyelvünk tanúsítja, hasztalan öldökölték, irtották, fojtogatták. Hasztalan mesterkedtek, hogy nyelvünket halott nyelvvé tegyék, közel ezer esztendőn át kirekesztették a felső körök diplomáciai, tudományos és egyházi nyelvhasználatából, csodálatos magyar nyelvünk azonban - amelynek legfőbb titkai mindmáig feltáratlanok, s amely minden bizonnyal az emberiség ősnyelve - mégis életben maradt. A parasztok viskóiba, istállóiba húzódva, minden üldöztetés dacára mégis fennmaradt, átvészelve az ezer évet. Hasztalan követtek el mindent hatalomba furakodott áruló, idegenérdekű satrafái: megölni, megfojtani mégsem tudták. Még tüzzel-vassal irtott őshitünk is fennmaradt. Mert nyelvünk avatatlan elmék és kezek számára hozzáférhetetlen redőiben, rétegeiben megőrződtek őshitünk, őskori eredetünk és őshonosságunk elemei is.

11.) ÉL ISTEN ARANYSZOBRA

Jó volna tudnunk, milyennek látták, milyennek képzelhették el őt a maga eleven mi-voltában. Fogódzót nyújt számunkra ennek logikai feltárásában a Napisten, a Nap. Sugárzó testű, tömör-aranytestű Isten, aki aranytónusán székel a mennyég boltozatán. Aranyisten a földi lét, a fény, a világosság, a termékenység forrása, az ő istenlétének sugárzása árasztja el áldott fénnel, meleggel a földi világot. Nélküle a földi élet rövid napokon belül megszűnne és a föld élettelen, kihalt, jeges sárgombóccá sivárodna.

Ő a Napisten, minden élet tündökletes istápolója. Ő mezők kizöldítője, füvek, fák virágoztatója, csodálatos életünk csodálatos arany forrpontja. Meleget árasztó színarany testének szárnyai vakítva vibráló arany tollak. Emberszerető, életfakasztó Isten, a Világmindenség aranykoronás ura, az élet iránti szerelmes hajlandóság isteni megtestesítője. Szüntelen üdvöt sugárzó, életet áldó, emberszerető, jótevő isten. Szerelmes isten. Ha meztelenül elébe fekszel, elébe állsz, szerelmesen csókolgat végévig, fejedtől a talpig, bárki légy. Ő a Jóságos Isten, az Öregisten, az Atyaisten, a Szerelmes Áldott isten. Ő a Magyarok Istene, aki minden élőlényt egyformán kedvel és szeret. Ő a Napisten. Nem ismer rangfokozatot. Nem különböztet meg élőt az élőtől egyik javára, másik hátrányára. Minden élő az Ő édes magzata és egyként parancsol, nem tilalmaz semmi jót, igazat, szabadítót, csak segít, ahol segíthet és védelmez. Isteni

lényege szerint minden élőnek egyaránt joga van az élethez és az élet örömeihez: istenadta szent jog ez, amit csak a bűn, az ártalmas erők ragadhatnak el bárkitől is. Jóságának áradásában egyetlen kivételt ismer, az ártalmas erőket, csak azokat, akik az élet ellen támadnak. Mert az élet elidegeníthetetlen joga az önvédelem, önmaga védelme és közösségének védelme minden családrtság, minden csselfogás, az erőszak és a bűn ellen - ősjog.

Légy velünk, drága Isten, drága Él! Élünk, hát gyermekeid vagyunk. Mert él az élet, a földi élet, és élni akar!

Így volt ez? Így látták? Így van ez?

Kérdezték meg a bölcseket. Százféle magyarázat hangzik majd el, hogy így meg úgy meg amúgy, és egyik sem lesz igaz. Majd mondják: porból lettél, ember és porrá válsz, alázd meg hát magad, borulj a porba, fetrengj ott, mint a féreg. De a Napisten-hívó emberiség tudta: fényre teremetetett az Ember.

Él Isten, légy velünk!

12.) KIK VOLTAK A HELIORUNÁK? GONOSZ SZELLEMEK VAGY A NAPISTEN SZENT SZOLGÁLÓLÁNYAI?

Jordanes gót püspök hunellenes éllel és a szkíta istenhagyományokat teljesen félreértő Orosius alapján azt írja, hogy a hunok „tisztátalan szellemek”(?) és a heliorunák nászából származtak. „Filimer, a gótok királya, Nagy Gadarich fia, Scandza szigetéről való távozásuk után a getáknak már ötödik fejedelme, akiről már azt is mondtuk, hogy népével scytha területre költözött, népei között néhány varázsló nőt talált, akiket ő maga *haliurunnáknak* nevezett s mivel őket gyanusaknak tartotta és seregétől messze, a pusztába szalasztva kóborlásra kényszerítette. Midőn ezek a pusztaságban bolyongtak, tisztátalan szellemek meglátták őket s velük ölelkezve párosodtak s ezt a szörnyű vad fajt nemzették.” (Jordanes i.sz. 550/1904, 70-71.). (A szkíta-magyarokat, akiknek földjére ők, a „szelídek” fegyveresen betörték.) Jordanes szavaiból, ami számunkra itt lényeges, kitetszik, hogy a „haliurunnák”-nak nevezett nők magyarok voltak.

Kézai Simon mester *A magyarok viselt dolgai* c. krónikájában (1283) korai felvilágosult gondolkodásáról mintát adva, a következőképpen cáfolja meg a fenti állításokat: „Orosius állítása szerint, mint mondják, parázna ördögök keresték fel őket, s együtt háltak velük, és ebből a kapcsolatból származnak a magyarok. Ám hogy az állítása nyilvánvalóan hamis, arra első bizonyíték az Evangélium szövege, hogy: „a szellemnek nincs húsa és csontja”, továbbá: „ami a testből születik az test, de ami a Lélekből, az lélek”. Megítélésem szerint a dolgok természetével is ellentétes és alapvetően ellentmond az igazságnak az az állítása, hogy képesek a nemzésre a szellemek, akiknek nem adtak meg azok a természet szerinti eszközök, melyek a nemzéshez szüksége képességet és a nemzés végrehajtását biztosíthatnák, hogy igazi magzat foganhasson tőlük.” (Kézai 1283 k./1984, 116.).

Kik voltak hát ezek az ún. haliurunnák? Fentebbi okfejtésünk alapján, Jordanes híradását is figyelembe véve az alábbi következtetéseket vonhatjuk le:

A „haliurunnák” szkíták, azaz magyarok voltak.

A. Varázslónők.

B. Világos, hogy ebben a korban a varázslónők papi hivatást űztek, tehát papnők

voltak, az ősvallás szent papnői.

- C. Ez a körülmény rávilágít magára a „haliurunna” névre is. Kétségkívül idegen ajkon eltorzult magyar névalakról van szó. Ezt más adatok - így pl. az óskandináv (Scandza) mondák - is megerősítik, Heliurunának nevezvén őket. Helyben vagyunk, hiszen a név félreérthetetlenül Hélre, Élre, a Napistenre utal. A név második fele, a runa (a germán rovás) kétségkívül rovásra utal, a rovás pedig írástudásra.

A Heliorunák valójában Hél (=Él) Isten tudós rovásvető, írástudó papnői, Él Isten szent leányai voltak, az aranykori napvallás szent nőmágusai. A különféle névalak-változatokban (Alioruna stb.) fennmaradt Helioruna név ugyanis csalhatatlanul jelzi, hogy Éli (Helio-sz) rúna-(rovás)tudó leányairól szól az eredeti szöveg.

Él Isten megdöntését, alvilágba kényszerítését követően - miként erről az óskandináv mondák tanúskodnak - még az alvilágot is Hélnek nevezték el. Az óskandináv mondák szerint: „Hamarébb vagy később minden halandónak - Hélhez kell hajóznia.” Jeshua (Jézus) utolsó szavaiban szintén Élhez, a Napistenhez fohászzkodott: „Éli, Éli, lamma szabaktani” (Magyar Katolikus Lexikon 2000, 781.) - Éli, éli, miért hagytál el engem?

- A. Él Isten „eleve” névalakban a Halotti Beszédben is előfordul: „menyi milostben terumteve eleve miv isemucut” (Gyárfás 2010, 7.).
- B. Zsigmond király kori esküszöveg: „eskezem az elew (élő) istenre” (Ipolyi 1853/1987, 6.).

Mindebből úgy véljük, világosan kitetszik, hogy a világ régi gyökerű nyelvei Nappal és Napistennel kapcsolatos Él, Hél és származékainak tagadhatatlan tanúsága szerint az ókori világban egyetemesen a magyar él szóval, illetve annak névváltozataival jelölték a világ népei a Napot. Ennél kétségbevonhatatlanabb bizonyosága aligha lehet a magyar nép és a magyar nyelv őskori voltának, valamint annak, hogy a magyar nyelv az emberiség ősnyelve volt.

Az Él szó jelentése, illetve az ezzel kapcsolatban általunk kifejtett tények erre vonatkozólag teljes bizonyosságot nyújtanak. Hozzáfűzhetjük: Az él szónak és származékainak óriási szóbokrai vannak a magyarban (élelem, éldegél, élemedett stb. stb.). Ez azonban terjedelmi okok miatt külön tanulmányt igényel.

Mindez tanúságtétele annak is, hogy felbecsülhetetlen ősi titkokat ástak el a középkori zsidó-keresztény inkvizítorok, amikor avatatlan és ellenséges lélekkel eltemették az Aranykor népének ősi emlékeit, a magyarság és az emberiség őstitkait. Aligha kétségbe vonható hát, hogy minden magyar, aki él ezzel az ősi igével, sejti, bármennyire is lélekölő idegen dogmák alá van nyomorítva, akaratlanul, a tudata mélyén, lelkének mélyén sejti, érzi, hogy él az ő igazi istene, a Magyarok Istene.

Mélységes mélyből tör fel ez a kiirthatatlan ősi hit. Hit az életben, hit a világszerte irgalmatlanul letiport igazság győzelmében, az élet győzelmében, Él Isten visszatérésében és diadalában. Az emberiségnek és a magyarságnak ez a tudatunk mélyrégioiba szorított őshite elpusztíthatatlan. Él a magyarokban él!

13.) ARANYKORUNK TOVÁBBI TITKAIBÓL 1: A MÁGIKUS GONDOLKODÁS REJTELMEI

Az egyetlen szellemi erő a két jobbra kizárólagossá vált butító világnézettel szemben a mágikus gondolkodás, ezt azonban évezredes hajszával annyira kiirtották, hogy világszerte még maga a fogalom is ismeretlenné vált. Mögötte régi-régi nagy tragédia sötétlik, az emberiség, a Homo Sapiens igazi tragédiája. Valami nagy bukás, szakadás, valami nagy törés, hasadás történt az emberiség életében, valami világnagy törés, ami kettészakította, két külön világgá hasította az emberiség történetét, gigantikus törés, amit elfedtek szemünk elől. Jószerint még az oknyomozó kutatás sem ért ennek nyomába, noha akadnak elszigetelt, eltemetett nyomok, ámde, ha valaki megkísérli feltárni, mi is történt az emberiséggel az őskor és az ókor határán, agyonhallgatással sújtják. A szellemi termékek mesterséges halála az agyonhallgatás, a légüres térbe, feledésbe temetés. Az emberiségért kiáltó mű ekként könyvkoporsóba záratik, elszigeteltségből fakadó feledésbe, atlantiszok-atlantiszába, mély tenger ölébe, Mariana-árok mélyébe. Így aztán a papírra vert néma kiáltás elhal, nem jut el az olvasóhoz.

Évmilliók állnak itt pár rövid évezreddel szemben. Az évmilliók hatása pedig elfojthatatlan, mert a mélytudatba ívódott, az ösztönökbe, az érzékekbe, az idegekbe, a sejtek hálózataiba, a zsigerekbe, onnan pedig nem irthatja ki semmi. Ez érvényes a mágikus gondolkodásra is, amely ott él mélytudatunkban. Átvészelt tízezer évet a legmostohább körülmények között, s kibírja azt a pár évet, ami még hátra van az emberiség újjászületéséig.

Hasztalan vetik fel némelyek a kérdést: vajon nem az okkultista-miszticista maszlagolás egy válfaja ez is, hiszen a mágikus látás is mintha természetfölötti erőkhöz kötődne. Természetfölötti - értsd természetén kívüli - tényezők pedig tárgyilagos vizsgálat szerint nem létezhetnek. Ez utóbbi állítás tökéletesen igaz. Csakhogy létezik egy mai tudásunkon kívüli és így, ebben az értelemben „természetfölötti”-nek mondható, de valójában a Természeten belüli világ, az ismeretlen világ, a létezésnek egy mindmáig ismeretlen, feltáratlan része. Az őseredeti mágikus gondolkodás - világlátás, világerzékelés - pedig éppen a lényegi teljességre irányul: mindannak a felfogására, ami az adott időben még belül és kívül esik a tudomány határain. Kívül, de nem azért, mert nem létezik, hanem mert tudományos vizsgálat és tapasztalat még nem jutott el hozzá.

Bizonyítja ezt többek között az a tény, hogy mágikus gondolkodású aranykori eleink olyan felismerésekre jutottak, miket a tudományos kutatás csak a legutóbbi évtizedekben közelített meg, például a „holt tárgyak” életét, az atomi és mikrorészecskék világát. Az aranykori ember tudta, hogy *minden él*, élnek és valamelyest „tudattal bírnak” a tárgyak, a fémek, s „természetfölötti” adottságokkal rendelkezik minden, mi létezik. S hogy ez az őstudás milyen mélyen gyökerezik bennünk, tanúsítja, ahogy mi magunk is sokszor pörlekedünk az „engedelmeskedni nem akaró” tárgyakkal, szidjük, mint a rossz lovat, s olykor még tettelegességre is vetemedünk a tárgyakkal szemben. Jogosan élhetünk talán a gyanúperrel, hogy az ókori görög bölcselők - Hérakleitosz, Anaxagorasz, Empedoklész meg a többiek - ebből az őstudásból merítettek, mikor kellő vizsgálati eszközök híján, ha kezdetleges formában is, de kifejtették a tárgyak érzeteinek (pantha rei - minden mozog, hylozoizmus - minden él és érez) elméletét.

A régi magyarok hitvilágának átvilágításához a mágikus érzékelés módjait, őseink látását, világerzékelését kell megközelítenünk. Ennek jelentősége alapvető a világ dol-

gainak, az élet eredőinek, körülményeinek és alakulásainak felderítésében.

Miről van szó valójában? A mágikus világról, a mágikus látásról szinte semmit sem tudunk, mivel az erről szóló őstudás valamilyen módon elsüllyedt a nagy hagyományírtás során a tudatunk mögé. Az őskori nagy hagyományírtás után még az őstörténeti, ősmondai elemek is kiirtattak, a köztudati írásbeli emlékekkel együtt. Maga a világ jelenségeihez való mágikus hozzáállás, a mágikus látás, érzékelés mikéntjének módja is nyomtalanul kiveszett az ember felszíni tudatából, és már-már szinte megközelíthetlenné, felderíthetlenné vált, jóllehet ennek jelentősége valósággal felmérhetetlen. Mit jelent ez? Miről van szó? Az aranykori ember, az őseMBER viszonyáról a természeti világhoz, és ebben a viszonyban tükröződő sajátos gondolkodásmódjáról. Tehát nem csupán az érzékelés sajátosságairól, hanem világfelfogásáról, észjárásáról. Arról, hogy miként látták őseink az őket környező természeti és kozmikus világot.

Fölvilágosult koponyák jószerint még azt sem tudják, hogy a mágia valójában a mágikus ellentéte: megrontott, ellentétes tartalommal telített mágikusság. A két ellentétes fogalmat csak a szótó kapcsolja lazán egymáshoz. A mágiát a miszticista szemfényvesztés alakította ki, éppen úgy, hogy maga a miszticizmus is ekként kapott lábra az általa elpusztított, meghamisított mágikus világérezékelés romjain, annak látszatát álláságosan felöltve. Az ítélet, amely erről meghozatott, és tudományos berkekben közkeletűvé, általános látásmóddá és meggyőződéssé vált, az, hogy a mágikus felfogás holmi élettől elszakadt valóság fölött lebegő korai miszticizmus. Óriási tévedés! Mert a mágikus felfogás és világérezékelés merőben ellentmond az elpusztítása nyomán keletkezett okkultista miszticizmusnak. Fölhozzák azt is, hogy a mágikus felfogásnak hiányzott a valóságszemlélete, valóságalapja. Ezzel szemben, úgymond, a felvilágosult ún. modern emberek másként látják a világot, rálátnak a világ valóságos szövevényeire, és a világ jelenségeinek valóságos kapcsolatainak alapján állnak, a mágikus kor emberei azonban valóságfeletti tévelygésekbe keveredtek, úgy gondolván, hogy a dolgokban és jelenségekben holmi valóságfölötti és értelemmel fel nem fogható, meg nem közelíthető erők, dimenziók működnek.

Nagy tévedés, mert éppen a mágikus látás az, amely egyedül jogos és valószerű, és ami nem az emberközpontú látásmód szűk körébe zártan értelmezte a jelenségeket. Az emberközpontúság szakít a teljességre irányuló lényeglátással, az embert mintegy kiszakítja a Természetből, és holmiféle természetidegen, természeten kívüli, a Természettel szembenálló lényként állítja elének. A mágikus felfogás azzal számolt, hogy mindenki, a létezés minden egyes elemében és képviselőjében, az egész Természetben olyan teljesség él, amelyet mai tudásunk, fogalmi gondolkodásunk teljességében nem merít ki, és ezért lényünk természeti lényegével is érzékelnünk kell, ösztönös világérezékelésünk tehát értelmünk teljes jogú társa és párja. A mágikus felfogás szerint az értelem csak akkor bontakozhat ki, ha ösztönös, természetadta érzékelésünket nem nyomja el, hanem rá támaszkodva érzékeli az úgyszólván természetfölötti erők megnyilvánulását, azt, hogy mágikus erők irányítják és mozgatják az egész természeti és kozmikus világot. Valójában ez az egyetlen világfelfogás, amit a természeti törvények visszaigazolnak. A racionális felfogás, amely ezzel szemben áll, csupán a dolgok felületét fogja fel, míg ezzel szemben a mágikus nem nélkülözi a racionalitást, és azzal semmiképpen sem ellentétes, csupán teljesebb, mélyebb szinteken is érzékelt a jelenségeket. Logikai, oksági gondolkodás volt ez, amely felismerte, hogy a létezés minden egyes jelenségéből, tárgyából, lényéből szinte meghatározhatatlan jelentőségű erők sugárzanak. A csodák világa volt

ez, a valóság csodáié, amelyből olyan erők, olyan értékek jutnak kifejezésre, amit már-már fölfogni is alig képes az ember. Mérhetetlen gazdagságú létezés volt a mágikus kori emberek élete, ami örömmel és a teljesség érzésével telítette az akkori emberi lelkeket, életüket.

Megragadó példáit szolgáltatják a mágikus gondolkodásnak a magyar népköltészet kincsei, népballadánk, és különösképpen a regösénekek, mikben a tárgyak mintegy önálló életre kelnek, s öntevékeny cselekvőképességgel, mozgással bírnak: Magától mozdul itt minden, a maga elszánásából és akaratából „keletkezik”. Még a pázsit is bír az öntevékeny cselekvés képességével és magától „kerekedik”, az égi ösvény magától „jődögél le” az ég magasából, a fények maguktól gyúlnak ki és alusznak el, a harangok húzatlanul szólnak:

„Amott keletkezik egy halastóállás,
Azt is körülfolysa szép kerek zöld pázsit
(Más változatokban: „kerekedik”.)

Azon legelészik Csodafiúszarvas.
Csodafiúszarvasnak ezer ága-boga,
Ezer ága-bogán ezer fénylő gyertya,
Gyútatlan gyulladnak, ótatlan alusznak”
Dozmati regösének

A Júlia szép leány székely népballadában: a szép gyalogösvény magától jődögél le, a mennyei harangok húzatlanul szólnak, a mennyei ajtó nyitatanul nyílik.

Röviden összefoglalva, a mágikus világérzékelés alapjai:

- Természetközösség. Kiteljesítő egygyéforrás a Természettel.
- Összhang a személyes, élő teljességében felfogott természeti világgal.
- Tudati azonosulás minden teremtménnyel.
- Mágikus meghittség.
- Nyitottság. Azonosulás a természeti környezettel.
- Minden élő lélethez való jogának elismerése.
- Az élőlények egyenjogúságának, egyenértékűségének tudata.
- Mély odafigyelés: a lények, tárgyak, jelenségek lényegének megismerésére való törekvés.
- Évmilliós kutatás, azonosulás által kiérlelt őstudás.

Következtetések:

1. Az Aranykor erőszakos megdöntésével évmilliós egyetemes életkutatás által főlhalmozott őstudás veszett el. Évmilliók tudáskincse ment veszendőbe.
2. A teljes szellemi szabadság és nyitottság a tények megismerésének lényege, megértésének előfeltétele.
3. A szellemi szabadság minden korlátozása, minden tilalom - merénylet a szellem ellen, a szellem halálának előidézése.
4. Ha nyitott az ember, nyitott a lélek, az értelem az élet tényeinek előítélet-mentes befogadására - nyitottá válik számára a világ.
5. A gőg, „A Föld Urának”, az Embernek alávetett (és korlátlanul kiszolgáltató) és

- merő anyagiasságában felfogott, leértékelt természet tana az ember természettől való elszigetelődésének, önmagától való elidegenedésének, tragédiájának tana.
6. Úgy kell tekintenünk a világ jelenségeire, ahogy a „vadember” nézte - tanácsolja Voltaire a Candide-ban -, úgy, mintha először látnánk, vagyis gátlások és szemléletünket korlátozó dogmák, előítéletek nélkül, ámultan rácsodálkozva, testvéri, felfedező odafigyeléssel. Mert csak így módon foghatjuk fel a lények, jelenségek mágikus lényegét, belső és külső összhangját, egyedülvalóságát, öntörvényűségét.
 7. Természettől való elszakadásunk bekövetkezésével mindez lezárult. Az Ember zárt világba került, bezáratott. Nem maga zárta be önmagát: bezáratott önmaga elől is, saját belső természeti világától is elzárták, elfojtották. Önmaga elől is bebörtönöztetett. Ez az emberiség tragédiája!

14.) ARANYKORUNK TITKAIBÓL 2: ARANYHEGYEK LÁNCA A LÁTHATÁRON

Az Aranykor embere nem ismert alázatoskodást, de nem ismert gőgöt, fennhéjázást, a vélt tudás (jobbára hamis vagy fölösleges tudás) fölényének, más emberek fölé emelésének ostoba beképzeltségét sem, mentes volt az örökös beteges önméricskéléstől, önmaga alá- vagy fölérendelésének kórságától is, s a világ jelenségeit megismerésre szomjasan, mintegy önmagáról megfélekedezve figyelte. Fertőzetlen volt még a nemzeti világ, és fertőzetlen volt a természetbe ágyazott Ember. Tágult szemmel napszakokon át figyelt, akárcsak ma is a szabadon élő állat. Csodálatos volt a világ, nem lehetett betelni vele, és csodálatos volt az Ember, nem nyűgözték sem mételeytanok, sem naphosszat tartó, örökkön tartó robot. Ámultan leste, ahogy a Mennyég Uráról tündökletes hullámokban zuhog a fákra, a füvekre, mindenre az aranyló fény. Ha álmából hajnalban fölriadt, vagy naplementekor, némelykor úgy látta, aranyhegyek kórsánca zárja a láthatárt.

„Hajdan a legtöbb nép szent borzadállyal volt eltelve a hegyek iránt. Némelyeknél a hegy maga személy, istenség volt, legtöbbjénél az isten lakóhelye. A hegyekben volt az út fel az Olymposra és le a Tartarusba; a hegyeket istenek és óriások emelték (...) Szellemeiktől voltak népesek a hegyek; óriások és tündérek, manók és törpék, ördögök és kísértetek, sárkányok és szörnyetegek lakoztak az égnek meredő, megmászhatatlan ormokon, a szédítő, tátongó szakadékokban, a sötét, titokzatos barlangokban, a sivár kősvatagokban és az áthatatlan rengetegeken.” (Hermann 1893, 5.).

A hegyek nehezen megközelíthetősége kétségkívül hozzájárult az őshiedelmek keletkezéséhez. A döntő azonban mégsem ez volt, hanem a hegyek aranyban tündöklése, valamint egy még jelentősebb körülmény: a láthatár fölé magasló hegyek közelebb voltak az Éghez, a természetfölötti mágikus erők, a Napisten lakóhelyéhez, mintegy az Ég Urának hatalmas földi talapzatai, zsámolyai, ahova őshiedelmek feltételezései szerint maga a Napisten is leszállt pihenni olykor, vagy éppenséggel e láthatárt szegélyező hegláncok mögé szállt le pihenni egész napon át tartó égi útja után és ugyanígy, onnan kelt, onnan emelkedett fel éjszakai pihenője után, hogy ismét fénnel és melegséggel áraszsa el a világot. Ez a hiedelem olyan erős volt, hogy számos népnél átvészelt a judeo-kereszténység első évszázadait, és csak a legutóbbi technikai robbanás szorította őket háttérbe. Ekként alakultak ki a Világhegyről, az Aranyhegyről, Ektagról és Meru-

Sumeru hegyéről, valamint az Aranyhegyek körláncáról szóló, világszerte elterjedt ősmondák.

15.) ARANYKORUNK TITKAIBÓL 3: MIKÉNT VÁLT NEMESFÉMMÉ A FÉNY?

Még senki sem vetett kétkedően számot azzal, hogy az Aranykor nemcsak az emberi boldog élet és korlátolatlan szabadság időszaka, de az Ember szellemi-érzéki kibontakozásának mérhetetlen jelentőségű korszaka volt. Az akkori embert még nem igazta le sem a társadalmi hatalom, sem a szüntelenül növekvő társadalmi igénybevétel, a robot. Létiigényei számunkra szinte elképzelhetetlenül csekélyek voltak, lényegében az elemi önfenntartásra, a táplálkozásra irányultak. Ennek folytán az emberek - akárcsak a még ma is szabadon élő állatok - jószerelemmel teljes idejükkel szabadon rendelkeztek, és ezt az óriás életidőt környezetük jelenségeinek megfigyelésére fordították. Ennek az évek tíz - meg százazreire, vagy éppen millióin át folytatott ősemberi környezetkutatásnak máig érvényesülő hatását, örökségét kell látnunk az eszmélkedő kisemberké, a gyermekkor első szakaszában levő kisgyermek ösztönös örök kutakodásában és kérdezősködésében. A világ megismerésének aranykori ösztöne hajtja őket.

Vizsgálódásaikban - miként ezt az őskori emberiség egyetemes hite, a napvallás is tanúsítja - jelentős szerepet játszott a földfeletti világ, az ég és annak legfontosabb jelensége, a Nap, amelynek a földi életre tett hatásáról évmilliók töprenkedéseik során, mélytudati átlényegüléseik során többet megtudtak, mint amit a tudomány napjainkig elért, többek között például azt, hogy maga a Nap hozta létre fényével és melegével, s tartja fenn a földi életet. Fölszemelték a földi napdagály jelenségét, ami rejtettebb a hold tengeri dagályhatásánál, de annál hasonlíthatatlanul jelentősebb: nemcsak évszak, de napszakok szerint is hullámoztatja az életet. (Az aranykori őstudás kiirtásával ennek tudása is elveszett és mindmáig föltáratlan maradt az emberiség mérhetetlen veszteségére.)

Roppant időszakokon át fáradhatatlanul figyelték a Napot és a földi életre tett hatásait, az égről szüntelenül szitáló aranyesőt. De mi az a fény? Mi lehet az a fény? Anyag, de megfoghatatlan. Hasztalanul próbálták tenyereikkel fölfogni, sehogy sem sikerült. Pedig tudták, anyag ez, kétségtelenül anyag, leheletfinom, tán annál is finomabb, de mégiscsak anyag, égi anyag, amitől megelevenednek a fák, a füvek, fölszendülnek az erdők, kiszöndülnek a mezők, fölszemlnek álmuk mély kábulatából az emberek, állatok. Ez a tündöklő anyag borítja el az egész földi világot. A hegyeket, Isten székhelyeit, kőtrónusát, sziklazámolyait, szent pihenőhelyeit pedig naplefedéskor és napfelkeléskor valósággal aranyleplekként, aranylepedőkként takarja el az égi fény. A legősibb mágikus képzetek ugyanis az égbenyúló hegyeket az isteneknek amolyan égből a földre, és földről az égbe vezető gigászi lépcsőinek tekintették, az ég és a föld közötti közlekedés tág terepeinek, emberfölötti hatalmak szállásainak, a mennyei arany nagy gyűjtőhelyeinek.

Bizonyosságát is megtalálták már a kettő azonosságának: a folyóvizekbe, tavakba záporzott és hegyek sziklarepedéseiben megszilárdult napfém, amelynek ronthatatlan tisztasága, a Nap sárány ragyogásával teljesen egyező volta nem hagyott kétséget, hogy a kettő egy és ugyanaz, vagy legalábbis egylényegű, rokonlelkű.

16.) ARANYKORUNK TITKAIBÓL 4: KIK ŐRIZTÉK A NAPISTEN ARANYÁT?

Griffek, griffekről szóló mondák! A hajdani emberiség alighanem legtitokzatosabb mondái. Kihalt ősmadarak, archeopterixek emléknymoi a röpülő sárkányok a magyar őshagyományokban, tündérregékben, néphitregékben? És korántsem ijesztő, emberpusztító szörnyek. Épp ellenkezőleg, az emberrel baráti kapcsolatban álló, emberszerető óriásmadarak. És nemcsak a magyar mondákban - a világtörténet minden területéről, minden rétegéből előbukkannak, anélkül azonban, hogy bárki sikerrel megkísérelte volna értelmezésüket.

Otthagyták nyomaikat a griffek ókori paloták, emlékművek képzőművészeti ábrázolásain. A knósszoszi trónterem falán griff-motívumos frízre találtak. Babilon palotáin is griffes oroslán ékeskedik, de griffes dombormű a püloni műkénéi palotában is előfordul. Skylasnak, a szkíta királynak - írja Hérodotosz - volt a „borüszheneitészek városában egy fényűzően berendezett, hatalmas palotája, amely körül fehér kőből faragott szfinx- és griffszobrok álltak.” (Hérodotosz i.e. 440/1989, 295.). A magyaroknál külön néptörzset, népágazatot alkottak a griffes-indások. Ugyancsak Hérodotosz írja: „A prokonnészosi (szkíta) Ariszteasz, Kausztrobiosz fia epikus költeményében elbeszéli, hogy Phoibosztól (a Napistentől) megragadottan eljutott az isszédonok földjére, s hogy az isszédonokon túl laknak az egyszemű arimaszposzok, azokon túl az aranyat őrző griffek, s azokon is túl, egészen a tengerig, a hüperboreoszok.” (Hérodotosz i.e. 440/1989, 270.). Strabón szerint „szavahihetőnek tartották azokat, kik a Rhipaia (Ural - G.A.) hegységről és a hyperboreusokról regéltek, s elfogadták azt is, amit a massiliai Pytheas az Ókeanos partvidékéről összehazudott csillagászati és matematikai kutatásai és ismeretek leple alatt.” (Strabón i.e. 7/1977, 312.). Priszkosz tudósítása szerint „az Óceán kiáradása folytán keletkező köd miatt hagyták el azért, mert griffek tömege tűnt fel. Az a hír járta ugyanis, hogy ez mindaddig nem szűnik meg, mígcsak fel nem falják az emberi nemet.” (Priszkosz i.sz. 472/1975, 53.).

„Ha a griff az elmondottak értelmében az avarság totemisztikus gyökerű világában otthonos figura volt a népvándorlás kori leletek tanúsága szerint, akkor Priscos olvasása nélkül is arra kell gondolnunk, hogy e népek vándorlásaikról, új-haza keresésükről, háborúikról szóló elbeszéléseikben emlegették a griffeket.” (Szádeczky-Kardoss 1967, 257-262.).

„A griffmadarokról szóló monda hazája keleten van és innen származott Európába. Mutatják ezt elsősorban a ninivei emlékművek közt található griffek. Ctesias a griffekről szóló mondát nem a Pontus mellett hallotta, mint Hérodotosz, hanem Perzsiában. Az ő elbeszélése szerint a griffek nagy hegyekben laknak és farkas nagyságú, négylábú madarak, csőrük olyan, mint a sasé, combjuk és talpuk az oroslánéhoz hasonlít, szemük tüzes, mellük vörös, különben feketék, fehér tollazattal a hátukon. Fészkeiket a sziklákon rakják és minden állattal harcban állnak, azokat könnyen le is győzik, csak az oroslánt és az elefántot nem szokták megtámadni. A baktriaiak azt beszélik, hogy a griffmadarak kiássák és megőrzik az aranyat s fészkeiket is abból rakják, s amit innen a víz lemos és magával hömpölyget, az indusok szedik fel. Az indusok ellenben azt mondják, hogy a griffek nem őrzik az aranyat, amire nincs semmi szükségük, hanem csupán kicsinyeiket féltik, midőn az aranszedők közelednek. Éppen azért az aranygyűjtők, a griffek erejétől félvén, nem is nappal mennek a sivatagba, hanem holdtalan éjszakára várnak, mikor

fegyverrel és zsákkal ellátva egy vagy kétezrenként csapatosan indulnak útnak: ha ilyenkor a griffek nem veszik őket észre, akkor roppant kincseket hoznak haza, de ellenkező esetben el vannak veszve.” (Duncker 1875, 332.).

A griffek valóságos mivoltát, fészkelő helyét a titokzatosság legsűrűbb köde borítja. Miként fentebbi idézeteinkből kitetszik, a tudós szerzők még abban is bizonytalanok, hogy egyáltalán léteztek-e, és nem csupán a mesei képzelet termékei. Pillanatig sem lehet kétséges, hogy a griffekről szóló mondákba beszűrődtek mesei mozzanatok. Ez elkerülhetetlen minden olyan eseménynél, jelenségnél, amelyről nincsenek pontos, részletes, ellenőrizhető adataink. Kivált, ha olyan jelenségről van szó, amelyek élesen elütnek mai életünk valóságaitól, tapasztalatainktól. Szabadjon néhány fogódzóra felhívunk a figyelmet:

1. A legkülönbélebb néphagyományok és kútfők griffekről szóló beszámolóit arra engednek következtetni, hogy a griffekről szóló hiedelmek az egész ókori-középkori világ tudatában elevenen éltek.
2. Ha elvetjük azt a tarthatatlan vélekedést, hogy a földkerekség népei szüntelenül mások leleményeinek átvételére törekednének: régebbi elszigeteltségükben erre módjuk se volt - mintha ők maguk nem rendelkeznének saját hagyományokkal - úgy arra kell következtetnünk, hogy a világhiedelmeknek a valóságban kell gyökerezniük.
3. Az ókor és a középkor óta - miként ez kétségtelenül megállapítható - a griffek emlékezete erősen elhalványult és jobbára kiveszett a népek tudatából.
4. Ez a tény - visszafelé vezetve a szálat - megengedi a következtetést, hogy griff-hagyományaink az ősmúltból erednek.
5. Ellentmondani látszik ennek az a körülmény, hogy efféle madárról nem vesznek tudomást a tudományos berkek, s figyelembe kell vennünk, hogy többnyire hibrid, különmemű állatokból ötvözött lényekről van szó.
6. Csakhogy - és itt engedtessek meg, hogy párhuzamos példát hozunk fel - a tudomány kétségbe vonja sárkányokról való emlékeink valóságos hátterét is, mondván, hogy a sárkányhüllők negyven millió évvel ezelőtt kihaltak, és akkor még nem létezett ember a földön, noha bizonyosra vehető, hogy a sárkányhüllőket grafikailag is hitelesen ábrázoló hagyományaink nem a képzelet szülöttei, hanem a történeti valóságból fakadnak. Az emberiségnek már a sárkányhüllők korában léteznie kellett.
7. Továbbá számos híradás szól kipusztult állatfajokról, óriásmadarokról. Talán nem követünk el túl nagy hibát, ha világszerte élő griff-mondák alapján arra következtethetünk, hogy ezek egyike éppen a griff volt.
8. Föl kell figyelnünk ezeknek a griffekről szóló híradásoknak egy további sajátos körülményére. Az emberhez való viszony alapján ezek a beszámolók két részre tagolhatók: külső és belső csoportra. A külhoni tudósítások jobbára az emberrel szemben álló emberpusztító lényekként ábrázolják a griffeket. Ezzel szemben a magyar hagyományok készséggel mindenkor segítők, emberbaráti lényként mutatják be a griffeket. Népi hagyományainkban, tündérhitregéinkben a griffek jobbára a delfinekhez hasonló szerepet töltenek be, akár a táltos lovak: mindenkor és mindenben az Ember mellett állnak, akárha holmiféle titokzatos társai volnának. Emberbarátságukat már az is jelzi, hogy a szkíta-magyar őskirályok, Napkirályok korában ők őrzik a Napisten aranyát. A tündérhitregéinkben mindenütt a

nagy életpróbákra induló mesehősök oldalán állnak, a táltos lovak mellett ők röpítik őket hetedhét országon, hét világon túl, üveghegyeken át a tündérlányrabló hétfejű sárkányok elleni küzdelemre. Néphagyományaink bölcs és jövőbelátó képességekkel bíró lényként mutatják be a griffet, olyan lényként, aki kutatja és ismeri a világ rejtelmeit.

9. Mi lehet ennek a különös jelenségnek, illetve ellentétességnek az oka? Lehetséges, hogy valamikor az őskorban valóban létezett egy olyan óriásmadár faj, amely már-már szimbiózisban élt a magyarsággal, s ami az idők során a kipusztulás sorsára jutott? Ennek az emlékezetét őrzik meg a magyar őshagyományok?
10. Vagy lehetséges talán, hogy mindez a képzelet műve? Látnunk kell, hogy a képzelet nem hatolhat a valóság határain túllépve a semmi birodalmaiba. A képzelet gyökerei is a valóságba nyúlnak. Ebben az esetben is érvényes az elv, hogy semmiből semmi sem keletkezhet. El kell fogadnunk tehát, hogy efféle óriásmadarak, griffek valóban léteztek valamikor.

Mikor? A magyar néphagyományok, tündérhitregék jellegzetességei arra utalnak, hogy ezek a hagyományelemek még a Nagy Tragédia előtti időkre, az Aranykorra vezethetők vissza. Atila nagykirály egyik segítője, jelképe az istenmadár Turul mellett a griff volt, a Napisten szent madara, aki, mint fentebb láttuk, a természetfeletti kozmikus erők küldötteként a magyar őshaza visszafoglalását sürgetve támad a hazavívó útja során késlekedő magyar seregre.

17.) ARANYKORUNK TITKAIBÓL 5: A LEGNAGYOBB TITOK

Él Isten szent leányai tehát Orosius és a gót püspök híradása nyomán kárhozott gonosz szellemekként állítottak a világ elé. Nem ritka, de annál félelmetesebb torzítás. Csupán egy tájékozatlan vagy áruló írástudó kell, csupán egy kis ferdítő nyomás, amit a magyarság fölött szellemi uralmat kezébe ragadott erő játszva véghez vitt és vihet, s a tények a visszájára fordulnak, ami nemes, felemelő és szép volt, az egyszeriben elítélendővé, ijesztővé, visszataszítóvá válik, és fordítva, ami lesújtott, sátáni gonoszszággal elnyomorított és kiforgatott önmagunkból, az üdvössé válik, és követendő példaként állítódik elénk. Hozzájárul mindehhez az ősök tapasztalatait, hitét, küzdelmét fekete lepellel elborító feledés, ami kezdetben, miként a teljes vakságot előidéző zöld hályog csupán látászavaró szürkelátásban, farkas-látásban jelentkezik. Ekként sorvad ki, veszett ki népünk köztudatából Él Isten nevének igazi, őseredeti jelentése, ekként olvadt bele ugyancsak ősi él igénkbe és számtalan él-lel, étellel összefüggő névszó származékaiiba. Így történt, hogy ősi közszólásainkból, miket nyelvünk hiteles, változatlan formában megőrzött, kiveszett Él Isten fogalma, kirekesztődött Élnek, a Napistennek alakja, köztudata, és váltak rejtélyes, torz értelművé mindezek a kincses szólásaink: *él még az Isten! Él még a Magyarok Istene! Él a régi Isten!*

És ekként rekesztődött ki a tudatunkból a magyar vallás üldözésének évszázadaiban a legmélyebbre zárt titok, a legnagyobb titok. Lássuk, mi rejlik a mélyben itt!

Él Isten nevében holmiféle réges-rég elhomályosult ősfelfogás, ősi élet- és világérzékelés ütközik ki, amely az emberi boldoglét korában, az Aranykorban gyökerezik. Alátámasztja ezt fentebbi, távolról sem teljes felsorolásunk az Él, Hél és szár-

mazékainak az egész földkerekségen való elterjedettségéről és a világszó-jellegéről. Ez ugyanis azt tanúsítja - mint ahogy erre már rámutattunk -, hogy Él (Hél) szavunk az emberiség kezdeteire megy vissza. A Napisten csak akkor ruházta fel az életet jelentő Él (Hél) névvel, amikor az Ember még úgy vélte, minden él, ami létezik, nemcsak az élőlények, hanem a tárgyak, anyagok, fémek is. És minden létező mágikus képességekkel, érzékeléssel, tudattal, öntevékenységgel bír. Vagyis minden él, ami létezik, minden létezőben isteni erő nyilvánul meg, és minden létező az istenség része. Isten lényé tehát mindenestül áthatja a létező világot. Ez pedig azt jelenti, hogy Élet és Isten - egy: egy azonos lényeknek a kifejeződése. Az Isten maga az élet, és fordítva: az *Élet maga az Isten*.

Ez pedig nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy az élet minden egyes egyede, minden csöpp eleme, darabkája Isten alkotórésze. Vagyis Isten maga az életben, az élet által valósul meg, az élet által teljeseedik ki és válik élő valósággá. Más szóval az Isten a létezés, a létezők által valósul meg, általuk él az Isten, s általuk válik élővé, Él-lé. Él és Isten tehát egy és ugyanaz, ugyanakkor az örökkön megújuló és szüntelenül tökéletességre törő mágikus erőnek, életerőnek a két tartománya.

Tudjuk, hogy valamikor az őskorban valóban csak egyetlen Isten létezett (Jelenkorunkra ugyanis nem mondhatjuk el ezt - és itt csupán az öt nagy világvallásra utalunk), és az őskori emberiség egyetlen istene Él volt, a Napisten, őshitünk szerint minden élő és minden létező anyag forrása. Mi magyarok őriztük meg az őseredeti formájában, igei formájában is, és adtuk át az emberiségnek Él Isten nevét, amely egyedül a magyarban jelent életet és egyedül itt őrizte meg Isten és Élet kettőségének isteni tényét. De jelentette ez azt a fantasztikus őskori felismerést is, hogy a Nap nem egy értelmetlen és érzéketlen anyagtömb, tűzgömb, holt erő, materialista matéria, amiként még napjainkban is sokan vélik - íme az aranykori tudás magas szintjének egy tanúbizonysága -, hanem élő szervezet, ami nemcsak éltető, életet gerjesztő őserő, de ő maga is él, ezért Él Isten az őskori magyar neve, s ez a név él a világ valamennyi régi nyelvén, noha e név eredeti alakját és jelentését csupán a magyar nyelv őrizte meg. Innen ágazott szerte a földkerekségen, s hozzá tapadó „hehezett” szóelejei H-hanggal vált az ókorban világszerte vallási és vallással kapcsolatos fogalommal.

A régi egyiptomiak - az ókori világ valamennyi népe -, szumerok, babiloniak, káldok, föníciaiak, kánaániak, kínaiak, japánok, indiaiak görögök stb., mind Élnek, a Napistennek hódoltak. Még a régi héber nép istene is Él volt mindaddig, míg valamiféle rettentő törés következett be, s a zsidó nép szembefordult Él-lel. Izra-él ugyanis némelyek szófejtése szerint - Él megölője. Amennyiben ez a szófejtés helytálló, meglehet, hogy itt is a vízözön-kori rejtélyes világkataklizma nyoma rejlik.

Ámde még ennél is mélyebb titkot rejt Él szavunk. Őstitkot, az ősvallás hét réteg alá temetett ősi titkát. Nevezetesen azt, hogy az ősvallás nem különítette el Istent, s őt nem kívül helyezte a világon, téren, anyagon, hanem magában az életben fedezte fel az isteni lényeket, a legistenibb erőt. Ez világítja meg a napistenhit igazi mivoltát, azt, hogy az egyetlen ősi hit nem más, mint az élet isteni voltának meglátása, az életnek mint isteni erőnek az elismerése. S egyben az emberi tudat középpontjába állítása.

Összefoglalva a mondottak lényegét: ősvallásunk, az őskori egyetlen emberiség egyetlen ősvallása az élet vallása volt, az élet isteni voltának, szentségének kinyilvánítása, az élet istenítése. Ez öröklődött miránk magyarokra, az Aranykor maradék népére, ősidőkből eredő néphagyományainkban.

18.) TŰZISTEN SZÜLETÉSE

„A magyarok tűzimádók.” (Ibn Ruszta 1975, 88.)

A tűz, a tűz, a tűz csodája, mágiája évek tízezreire, talán millióira visz vissza, a tűz tisztelete, a tűz kultusza, visszavisz az ősvilág rejtelmei közé, vezet a ködlepert őstítkok világába. És ide nyúlik vissza tűz és tűzjelzések révén a négy világtáj őreinek Atilla megvalósította ősi jelzőrendszere is, s a magyar védőbástya-jelleg eredete is.

A távjelzés, a távközlés legelső eszköze, módja a tűz volt, a végtelenből világító tűz földi jeladásra alkalmas mása, a földi tűz. A tűzjelzés mérhetetlen idővel megelőzött minden más távjelzési módszert, minden távolba irányuló jeladást. A messze világító tűz önmagát tette jelzőtűzzé, már az emberré válás korai szakaszában, még a jégkorszakban, illetve a jégkorszakok közötti időszakban. A tűz ősi örömjel volt. A félelmetes, pusztító, s egyben áldott, melengető és világító erő emberhez, az ember kezéhez, életéhez juhászodása a legnagyobb csodák egyike volt, amit az őseMBER átélt, a legnagyobb mágikus erő, tűz, a tűz fölötti hatalom ígérete, reménye volt s ugyanakkor a fagytól, hidegtől való menekvés reménye, a vadállatoktól való megmenekvés és védettség reménye.

Az első tűzjelzések kétségkívül a tűz meghódítása előtti korba vezetnek vissza. A tüzet, ezt a pusztító, természetfölötti hatalomnak látszó erőt a kiszolgáltatottság, a viszonylagos gyengeség és védtelenség játszotta az ember kezére. Az embert a végső kényszer szorította tűzhöz, csak akkor közelített hozzá, amikor a halál bekerítette, s végső kétségbeesésében égő gallyakat ragadva védeni próbálta magát a rátörő nagyvadak ellen. Ezek voltak az első tűzjelzések, a parázsló, izzó gallyak védekező tűzjelzése, tűzírása, s ez vált minden távjelzés ősi kiindulópontjává, kezdetévé: ezekből a kezdeti végzetkényszeres, öntudatlan védekezésekből fejlődött ki az idők jelzetlen időszakai után a tudatos védekezés, a tudatos tűzhöz tapadás; az ember mindinkább hozzánőtt a tűzhöz, mert a tűz nyújtott számára egyedül védelmet; az ember a tűz árnyékában élt és a tűz viláosságában: ha vadállatok támadták, immár tudatosan védekezett, tudatosan alkalmazta ellenük tűzfegyverét, a lobogva sercegő gallyakat. A lángfegyvertől, üszökfegyvertől - páni félelemben - minden vadállat meghátrált: így kell látnunk hajdankori őseinket, amint hátukat egymásnak vetve gallyak lángösvényével védekeznek a rájuk törő vadállatokkal szemben; így védekeznek nappal és így éjszaka, s a táncoló, sutorogva lángoló, vadriasztó gallyak tűztáncából, tűzírásából nő ki az emberiség első tűzrendszere: itt ehhez már minden adott, csupán a tudatnak kell évezredek haladtával rendszerbe foglalnia, tudatos jelzőrendszerre alakítania mindezt, illetve ráeszmélnie, hogy a jelzőrendszer lehetősége készen rejlik a tűzben, s azt csupán alkalmaznia kell.

A tűz jelzőeszközként alkalmazására a szükség vezette rá az embert. A táborító fénye és füstje messziről odacsalogatta az erre tévedő csoportok embereit, kivált, ha nagyvadat ejtettek el, s a pecsenyeillatot is szétvitte a szél: a tűz a vándorló csoportoknak meleget, ételt ígért és azt a reményt, hogy kaphatnak a tűzből; parazsat vihetnek el magukkal, és így a Tűzisten az ő szállásukon is megfészkel fényével, melegével és egyéb áldott javaival. Tűzisten leszállt az égből. Prométheusz lehozta a tüzet a földre.

Bizonyos, hogy a távjelzés első eszköze, módja a tűz volt, a végtelenből világító tűz földi jeladásra alkalmas mása. A jelzőtűz kiemelkedő helyet, hegyet, dombtetőt, hegy-csúcsot keresett magának, és az ember kezében a hegyre vándorolt fel, oda, ahonnan

messzire hatott és messziről láthatták. Így váltak a kiemelkedő, nem túl magas, tehát jól megközelíthető fennsíkok a tűz szent áldozóhelyeivé. A tűz ősi örömjel volt, a tűz fölötti hatalom ígérete, reménye és egyben valósága; ugyanakkor a hatalmas állatok fölötti diadalnak, a nagyvad elejtésének örömmüzenete és húsából történő közös lakoma ígérete.

Az ember rakta tűz összetéveszthetetlen volt, különbözött minden más tűztől, szelíd volt, körülhatárolt, nem harapódzott garázdán tova, mint az erdőtüzek, a villámcsapás keltette tüzek; az ember rakta tűz ígéretes volt és odavonzott minden emberi lényt. Aki a tüzet meglátta, megérezte, odasettenkedett a tűz köré, de úgy, hogy előre jelezte békés szándékát, s ha barátságos fogadtatásra talált, közelebb merészkedett, megkísérvén kérni egy-két falatot vagy néhány szem parazsat a tűzből; a nagyvadat elejtett tűzrakó egységnél természetesen nagy volt az öröm, a vidámság, ilyenkor feloldódott gyanakvásuk, könnyen odavetettek egy-két falatot az éhesen rimáncodóknak, kivált, ha a hús éppen sok volt, hogy maguk elfogyasztani vagy éppen elszállítani se bírták, s a tűz paraszából is engedték, hogy elvigyenek; ily módon a tűzzel egybekötött lakoma nagy ünnep volt, nagy öröm, így vált a tűz a barátság jelképévé, mások számára is jelzéssé, örömjelzéssé, a tűzimádás továbbfejlesztőjévé.

A tűznek ez a kezdeti örömtűz-jellege, örömjelzése és egyáltalán jelzőtűz-jellege a későbbiekben sem szűnt meg; az ember a tűz rendkívül távolba jelzési tulajdonságait felismerve - hiszen távoli vidékekről is odacsalta a kószáló egyedeket -, a tüzeit immár tudatosan kezdte jelzőtűzként, jelzőeszközként alkalmazni; a tűz alkalmas volt rá, hogy különböző csoportok közt jelzés útján történő kapcsolatokat teremtsen, s hogy a csoport (vagy törzs) távolban kószáló, vadászó tagjait visszatérítse; ebből már meg kellett születnie a felismerésnek és a tudatos alkalmazásnak. Veszedelem idején is jelezni lehetett a tűzzel, feltehetőleg úgy történt ez - mivel ez volt a legésszerűbb -, hogy ilyenkor oly módon jeleztek a parázsló-égő gallyakkal, mint a rájuk támadó nagyobb állatok elleni védekezéskor; az égő gallyakat lóbálva, eleinte csak össze-vissza, idő múltával azonban mind szabatosabb rendben, mind több üzenetet bízva a tűzre, az égő zsarátnokokkal kifejezett rémület, riadt verdesés vagy körök, hazahívó vízszintes jelek és függőlegesek, és egyéb jelzések által.

Vagyis a tűzfény sajátos tulajdonságaiból, adottságaiból a mindennapi tapasztalás során az ősember úgyszólván öntudatlanul kifejlesztette a távjelzések egyszerű, de egyre bővülő, tökéletesbülő rendszerét, a csapat távolabb barangoló, vadászó tagja számára is rendszeres jelzéssé vált a tűz. Később pedig, minthogy a tűz alkalmasnak bizonyult rá, hogy a törzs távollevő tagjait egybehívja, így bajok, váratlan veszedelmek alkalmával is ezt használták fel a távollevők hazahívására. (Érdekes: Afrikában nem a tűzjelzés, a dobverővel adott hangjelzés fejlődött ki.)

A tüzet először meghódító nép szükségképpen az Aranykorban élő nép kellett legyen, és így szükségképpen mágikus szemlélettel közelítette meg a tüzet. A mágikus, nyitott, felfedező szemlélet a tűzben is érzékelte a Mindenséget átható kozmikus hatóerőt, élő és érzőképeset. Így a magyarság tűztisztelete önmagában is fontos jele a magyarság ősnép mivoltának, aranykori ősiségének.

19.) BOLDOGASSZONY ANYÁNK

Tudnunk kellene, honnan erednek Boldogasszony képzeink. Vajon azonosak-e a bibliai Máriával, és fordítva: Boldogasszony volt-e Mária, ahogyan sokan vélik? Voltaképpen kit, mit értünk Boldogasszonyon? Ki ő nekünk, magyaroknak? Azonos-e az aranykori ősiszten-anyával, Istárral, az Egek Királynőjével? Egyáltalán mi a Boldogasszony név jelentése? Vegyük tájékozódásul népi szólásmondásainkat. Az „áldott állapotban levő”, „lebabázó” kismama „Boldogasszony ágyában fekszik”. „Gyermekekkel áldatik meg”, „Megáldatik az élet továbbadásával”. „Boldogasszony megáldotta kismama, kisasszonyka”, „Kisbaba viselője”, „Virágzásba fakadott küs menyecske”, „Élet virágoskertje”, „Jövendő hordozója”. Mennyivel lélekemelőbbek és valóságigazabbak ezek a kismamákat körülvirágozó népi kifejezések, mint az újabban erőletett durva, gyermek-ellenes és lehangoló „terhes” megjelölés. Boldogasszony ágyában fekvő kismama - a kiteljesülő, gyümölcsshozó életben való részesülést fejezi ki, s egyben azt, hogy a „Babát”, életbábót, életünk bábját hordozó kismama Boldogasszony kegyeltje, aki kiválasztatott a csodás feladatra, az élet továbbvitelére, s virágba borult almafához vagy barackfához hasonló. „Becsés kincseknek tekintette e maradványokat maga a nép is, legalább erre enged következtetni eljárása, hogy gyöngyként őrizgette. Rejtgette, elrejtette mélyen, mint csiga a gyöngyöt, hogy el ne veszítse.” (Kálmány 1893, 1.).

Mindezt azért kellett felhoznunk, mert visszavilágít Boldogasszony igazi mivoltára, s felel arra a kérdésünkre, hogy miért Boldogasszony Boldogasszony? Azért, mert Boldog, s mert szent hivatása a szerelem, a gyermekáldás pártfogolása. Magyarok régi úrnője. Olyan régi, hogy nyomába nem ér az emlékezet. Még abból a világból való, ahol még Arany Égi Mén futott az égen s szabadság és szerelem virágzott a földön. Meglehet még a Tündérvilágból öröklődött miránk - népünk szerető ragaszkodása ezt mutatja, de kétségtelen, hogy megvolt, megvolt még a nagy vallási erőszaktétel előtt, s ha népünk hozzáforgott a Magyarok Istenéhez, Boldogasszonyt, Nagy-boldogasszonyt és Kis-boldogasszonyt a szó igaz értelmében imádta. Fölfogták ezt a térítő is, fölfogták, hogy Boldogasszonnyal nem bírnak, nélküle nem boldogulhatnak, így hát Gellért püspök, látván, milyen ragaszkodással csügg Nagy-boldogasszony alakján a nép, javasolta, hogy nevét kapcsolják a bibliai Máriához. Így is történt, ámde csak fél sikerrel, mivel a két női személy, a boldog és a boldogtalan, a Boldogság Szerelmetes Istennője és a boldogtalanság szerelmet nem ismerő Istennője sehogy sem illett egybe. Írtunk már a nők édenkerti lefokozásáról és kirekesztéséről. Az Aranykor arany királynőjét porba döntötték. Almaevési csábításával a Nő bűnössé vált. A szerelem is bűnös, gyanús tevékenységgé vált. Ne merjetez gyümölcsöt szakítani a Tudás Fájáról. Soha nem eltörölhető, eredendő bűnbe esett az emberiség. Ősbűn. Az értelmi szerző a Nő volt. A Nő alávetett Isten akaratából. Minden nő ítélet alá került. Legfőként az Aranykor Tündéresszonya. A mesterségesen fölkorbácsolt nőellenesség olyan indulatokat vert a judeo-kereszténységben, hogy boszorkánnyá kikiáltott nők milliói fizettek ezért máglyatűzben az életükkel.

A nőkkel az új vallás sokáig nem tudott mit kezdeni. Így hát Boldogasszonyt és a Mária-kultuszt óriási időszakadékválasztja el. Mint Ralph Edward Woodrow írja „Babilon misztériumvallása” c. könyvében a „Mária szeplőtlen fogantatásáról szóló tan”-ról: „Ezt a tantételt IX. Piusz pápa fogalmazta meg és mondta ki 1854-ben, miszerint a Boldog Szűz Mária „fogantatásának első pillanatától fogva mentesnek tartatott meg az

eredendő bűn minden szennyfoltjától. (...) Egyre inkább szükségessé vált tehát egy ilyen természetfeletti fogantatásról szóló tan megfogalmazása Mária életében is, nehogy a pogány istennő magasabb rendűnek tűnjék Máriánál.” (Woodrow 1992, 22-23.).

Minálunk - sportszóval élve - együtt fut Mária Boldogasszonyunkkal, aki, néphagyományaink szerint a tavasz úrnője is, s mezőt zöldít, fűvet virágoztat. Róla szól és hozzá szól a szépséges egyházi ének:

„Boldogasszony anyánk,
régi nagy patrónánk,
nagy ínségünkben
szól hozzád hazánk.
Magyarországról,
Édes hazánkról,
Ne feledkezzél el
szegény magyarokról.

Nyisd fel az egeket
sok kiáltásunkra,
anyai palástod
borítsd oltalmunkra.
Magyarországról,
Édes hazánkról,
Ne feledkezzél el
szegény magyarokról.”

IRODALOMJEGYZÉK

- Arany János 2005. Arany János összes művei. Budapest.
- Batsányi János 1993. Batsányi János összes költeményei. Budapest.
- Biblia 1979. Ford.: Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Ószövetségi és Újszövetségi Bibliafordító Szakbizottsága. Budapest.
- Czuczor Gergely - Fogarasi János 1864. A magyar nyelv szótára. Pest.
- Duncker Miksa 1875. Az Ó kor története II. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1990. Aranykincsek hulltak a Hargitára. A magyarok eredete a Tárih-i Üngürüsztükreben. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
- Gyárfás Ágnes 2010. A Halotti Beszéd mondattana. Miskolc.
- Hermann Antal 1893. A hegyek kultusza Erdély népeinél. Kolozsvár.
- Hérodotosz i.e. 440/1989. A görög-perzsa háború. Ford.: Muraközy Gyula. Budapest.
- Hésiodosz i.e. 8. sz./1955. Munkák és napok. Ford.: Trencsényi-Waldapfel Imre. Budapest.
- Ibn Ruzta és Gardízi 1975. A magyarok elődeiről és a honfoglalásról.
- Ipolyi Arnold 1854/1987. Magyar Mythologia I-II. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Jordanes i.sz. 550/1904. A gótok eredete és tettei. Ford.: Dr. Bokor János. Brassó.
- Kálmány Lajos 1893. Világunk alakulásai nyelvhasználatunkban. Szeged.
- Képes Krónika 1360 k./1964. Ford.: Geréb László. Budapest.
- Kézai Simon 1283 k./1984. A magyarok viselt dolgai. A magyar középkor irodalma. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996. Történelmünk központi titkai sorozat. A magyar ősvallás történelmi alapjai. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1997. Istennyomok hétölnyi por alatt. Amit a magyar ősvallásról tudni kell. Budapest.
- Maine, H. S. 1988. A jog őskora. Budapest.
- Magyar Katolikus Lexikon V. Kötet. 2000. Budapest.
- Priszkosz i.sz. 472/1975. A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Kortársak és krónikások híradásai. Budapest.
- Strabón i.e. 7/1977. Geógraphika. Budapest.
- Szádeczky-Kardoss Samu 1967. Avarok és griffek Priskosznál, Hérodotosznál és a régészeti leletanyagban. Antik Tanulmányok. 257-262. Budapest.
- Woodrow, Ralph Edward 1992. Babilon misztériumvallása régen és ma.

ÖSSZESÍTETT IRODALOMJEGYZÉK

- A magyar nyelv értelmező szótára II. 1979. Budapest.
- A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára 2. kötet, 1995. Akadémiai Kiadó, Budapest.
- A magyarok tetteiről. Béla király névtelen jegyzőjének könyve. 1200 k./1897. Ford.: Szabó Károly. Budapest.
- A Nibelung-ének: ó-német hősköltemény. 2004. Ford.: Szász Károly. Gödöllő.
- A régi magyar költészet remekei: a legrégibb időktől Kisfaludy Károlyig. 1903. Szerk.: Endrei Zalán. Budapest.
- Acsády Ignác 1903. A magyar birodalom története I. Pest.
- Ady Endre 2004. Ady Endre összes költeményei. Budapest.
- Ammianus Marcellinus i.sz. 39?/1916-17. Reánk maradt történeti könyvei I.-II. Budapest.
- Anonymi (P. Magistri) MCMXXXVII. Gesta Hungarorum. In *Scriptores Rerum Hungaricarum*. Budapestini.
- Anonymus 1200 k./1975. Gesta Hungarorum. Ford.: Pais Dezső. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Arany János 1975. Arany János válogatott művei. Budapest.
- Arany János 2005. Arany János összes művei. Budapest.
- Beér János és Csizmadia Andor 1966. Történelmünk a jogalkotás tükrében. Budapest.
- Bencsi Zoltán, Dr. 1987. Ősi hitünk. Toronto.
- Bendefy László 1936. Az ismeretlen Julianus. Budapest.
- Bendefy László 1943. Magna Hungaria és a Liber Censuum. Budapest.
- Berglund, O. 2003. Id. Palotai I. 2003. Költemények a sötét ablakokban. Magyar Nemzet. Dec. 2. 5. o.
- Berzsenyi Dániel 1999. Berzsenyi Dániel művei. Budapest.
- Bél Mátyás 1718/1984. Tanulmányok a régi hun-szkíta irodalomról, I. Hungariából Magyarországfelé. Budapest.
- Biblia 1979. Ford.: Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Ószövetségi és Újszövetségi Bibliafordító Szakbizottsága. Budapest.
- Bizoni Károly 1845. Magyarok ázsiai emléke. Pesten.
- Bíborbanszületett Konstantin 952/1950. A birodalom kormányzása. Budapest.
- Blake, William versei 1977. Budapest.
- Bod Péter 1766. Magyar Athenas avagy az Erdélyben és Magyarországban élt tudos embereknek, nevezetesebben a' kik valami, világ eleibe botsátott írásk által esmérete-sekké lettek, 's jo emlékezeteket fen-hagyták.
- Boncz Ferenc 1876. A magyar közigazgatási törvénytudomány kézikönyve I-III. Budapest.
- Bonfini, Antonio 1497/1995. A magyar történelem tizedei. Ford.: Kulcsár Péter. Budapest.
- Bosnyák Sándor 1973. A felkelő nap köszöntése a csángó népcsoportnál. *Ethnographia*. 84. szám. 559-563.
- Botos László 1996. Hazatérés. Budapest.
- Bowring, Sir John 1830. Poetry of Magyar.
- Bödők Zsigmond 1986. Harmatlegelő. Bratislava.
- Cantemir, D. 1716/1973. Moldva leírása. Bukarest.
- Chronica Hungarorum 1473/1973. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Clausewitz, Carl von 1961. A háborúról I. Budapest.

- Csíki Székely Krónika 1533/2000. Szerk.: Bencsik András. Budapest.
- Csobánczi Elemér 1975. Ősturánok. Australia.
- Csokonai Vitéz Mihály 1981. Csokonai Vitéz Mihály minden munkája. Versek. Budapest.
- Dávid Antal 1942. Egyetemes történet I. Szerk. Hóman-Szekfű-Kerényi. Budapest.
- Dienes Erzsébet 1997. Gyülekezeti szélsőségesdi. Magyar Fórum. 1997. április 24.
- Ditfurth, H. von 1992. A Világegyetem gyermekei. Létezésünk története. Ford.: Svékus Olivér. Budapest.
- Doane, Thomas William 1882. The Bible Myth.
- Drábik János 2002. Uzsoracivilizáció. A kamatkapitalizmus új világrendje. Debrecen.
- Dümmerth Dezső 1977. Az Árpádok nyomában. (Metod-legenda, XVI. 1-4) Ford.: Király Péter.
- Eckhardt, Alexandre 1943. De Sicambria a Sans-Souci. Histoires et Legendes Franco-Hongroises. Paris.
- Eckhardt Sándor 1928. Sicambria. Egy középkori monda életrajza. Budapest.
- Endrey Antal 1982. A magyarság őseredete. Melbourne.
- Engel Pál 2003. Beilleszkedés Európába a kezdetektől 1440-ig. Budapest.
- Érszegi Géza (szerk.) 2004. Árpád-kori legendák és intelmek. Budapest.
- Faludi Ferenc 1985. Fortuna szekerén okossan ülj. Budapest.
- Fehér M. Jenő 1967. Középkori magyar inkvizíció. Buenos Aires.
- Flavius, Josephus i.sz. 93-94/1821. The genuine works of Flavius Josephus, the Jewish historian: containing twenty books of the Jewish antiquities, seven books of the Jewish war, and the life of Josephus, written by himself, 1. kötet, transl. W. Whiston and S. Burder, Printed and published by S. Walker, Newbury-Street.
- Freisingi Ottó krónikája 1143-1156/1912. Szerk.: Gombos Ferenc Albin. Budapest.
- Gaali Zoltán 1993. A székely ősvárak története, mondája és legendája I-II. Csíkszereda-Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Goethe, Johann Wolfgang von 2006. Faust. Ford.: Jékely Zoltán, Kálnoky László. Budapest.
- Grandpierre Attila 2002. Az élő Világegyetem könyve. Budapest.
- Grandpierre Attila 2008. Cosmic Life Forms. In: From Fossils to Astrobiology. Seckbach, Joseph; Walsh, Maud (Eds.) Springer. 369-385.
- Grandpierre Attila - Orbán Dezső 2009. Fejezetek a székelység őstörténetéből. Budapest.
- Grandpierre Atilla 2009a, b, c. Hogyan tudjuk a magyar népet a régészet segítségével visszafelé követni fél millió évre? 1-2-3. rész, KAPU 2009.02, 03, 04.
- Grandpierre Atilla 2011a, b, c, d. A Kárpát-medence a világ tudásközpontja. 1-2-3-4. rész, KAPU 2011.02, 04, 08, 10.
- Grandpierre K. Endre 1970. Fekete hőésés. Gróf Zrínyi Miklós titokzatos halála. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1979. A csodaszarvas-monda új változatai egy latinból törökre fordított magyar ősgesztában. Kortárs XXIII. Évfolyam, 1979. december, 12. szám.
- Grandpierre K. Endre 1982. Eltemetett világkorszak: a mágikus kor. Harmadik Szem, 1992 március, 12-14. (Elérhető: G.K.E. - G.A. 2006. Atilla és a hunok. 104-111.)
- Grandpierre K. Endre 1989. Lajos Király három halála és négy temetése. Történelmi oknyomozás. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1990. Aranykincsek hulltak a Hargitára. A magyarok eredete a Tárih-i Üngürüsztükreben. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1991. Királygyilkosságok. Hogyan haltak meg a magyar királyok?

- Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993. Miként menthető meg a magyar nemzet. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1995a. Mi az igazság az Árpádi bejövétel körül? Történelmünk központi titkai (sorozat). 1. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1995b. Hol van a magyar őshaza? Történelmünk központi titkai (sorozat). 2. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996a. Mióta él nemzet e hazánk? Őshazakutatás. Történelmünk központi titkai (sorozat). 3. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996b. Isten szava a magyar nép szava. Az ősi magyar népfel-ségjog virágzása és hanyatlása. Történelmünk központi titkai (sorozat). 4. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996c. A magyar ősvallás történelmi alapjai. Történelmünk központi titkai (sorozat). 5. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996d. Tízezer évi küzdelem hazánk megmaradásáért. Történelmünk központi titkai (sorozat). 6. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996e. A magyarság őseredete. Történelmünk központi titkai (sorozat). 8. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996f. Árpád kirekesztése az Árpád-házból, avagy a magyar ki-rályok új rendje. Történelmünk központi titkai (sorozat). 9. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1997a. Istennyomok hét ölnyi por alatt. Amit a magyar ősvallásról tudni kell. Történelmünk központi titkai (sorozat). 10. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1997b. Az Élet vallása. Istennyomok hét ölnyi por alatt, II. rész. Tananyag a magyar ősvallásról. Történelmünk központi titkai (sorozat). 11. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1998. Anonymus titkai nyomában. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1998. Magyar ősidők csodálatos mondái I. Kővából kiáltó asz-zony. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 2005. Őshonos-e a magyar a Kárpát-medencében?
- Grandpierre K. Endre - Grandpierre Attila 2006. Atilla és a hunok. A szkíta-hun-ma-gyar folytonosság. Budapest.
- Gregoire de Tours 573 k./1862. Gregoire de Tours ez Fredegairre. Traduction de M. Guizot. Nouvelle edition par Alfred Jacobs. Tome I. 1862. Les Dix Livres de L'His-toire Ecclesiastique de Francs. Par Georges Florent Grégoire évêque de Tours. Livre II, IX. Ce qu'ils disent des Francs. (in French).
- Gyárfás Ágnes 2010. A Halotti Beszéd mondattana. Miskolc.
- Györfly György 1975. A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Budapest.
- Györfly György 1977. István király és műve. Budapest.
- Hajnik Imre, Dr. 1896. Egyetemes Európai Jogtörténet a középkor kezdetétől a francia Forradalomig. Középkor. Budapest.
- Hamvas Béla 1995. Scientia Sacra. Az őskori emberiség szellemi hagyománya. II. kötet. Budapest.
- Hérodotosz i.e. 440/1989. A görög-perzsa háború. Ford.: Muraközy Gyula. Budapest.
- Hésiodos i.e. 8. sz./1955. Munkák és napok. Ford.: Trencsényi-Waldapfel Imre. Budapest.
- Horvát István 1825. Rajzolatok a' magyar nemzet legrégibb történeteiből. Pesten.

Horváth Mihály 1842. A magyarok története. Pest.

Hóman Bálint - Szekfű Gyula 1928-1934. Magyar Történet II. Budapest.

Ibn Ruszta és Gardízi 1975. A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Kortársak és krónikások híradásai. Budapest.

Iordanes i.sz. 550/2005. Getica - A gótok eredete és tettei. Közreadja Kiss Magdolna. Budapest.

Ipolyi Arnold 1854/1987. Magyar Mythologia I-II. Budapest. (Hasonmás kiadás)

Jakab Elek - Dr. Szádeczky Lajos 1901. Udvarhely vármegye története. Budapest.

Jerney János 1844-1845. Keleti utazása II. Pesten.

Jordanes i.sz. 550/1904. A gótok eredete és tettei. Ford.: Dr. Bokor János. Brassó.

Josephus Flavius 2006. Jewish Antiquities. Hertfordshire.

József Attila 2005. József Attila összes versei. Budapest.

Juhász Zoltán 2011. A magyar népzene őrzi a zenei ősnyelv legtöbb elemét. Hyperlink: <http://www.szabir.com/blog/zenei-osnyelv/>

Kandra Kabos 1897/2006. Magyar mitológia. Budapest.

Katona József 1819/1983. Bánk bán. Budapest.

Képes Krónika 1360 k./1986. Ford.: Bellus Ibolya. Budapest.

Kézai Simon 1283 k./1984. A magyarok viselt dolgai. A magyar középkor irodalma. Budapest.

Keresztesi József 1844. A magyar nyelv eredete. Pozsony.

Kisfaludy Károly 1900. Kisfaludy Károly Összes Művei. Budapest.

Kiss Bálint 1839. Magyar régiségek. Pesten.

Konrad Lorenz é.n. A civilizált emberiség nyolc halálos bűne.

Korbuly Imre, Dr. 1877. Magyarország közjoga, illetőleg a Magyar Államjog rendszere. Budapest.

Kosáry Domokos 1991. Magyarország története az őskortól a szatmári békéig. Budapest.

Kölcsey Ferenc 2001. Kölcsey Ferenc minden munkái - versek és versfordítások. Budapest.

Középkori Kútfőink kritikus kérdései. Budapest.

Kóvári László 1866. Erdély építészeti emlékei. Kolozsvártt.

Krantz, G. S. 2000. Az európai nyelvek földrajzi kialakulása. Budapest.

László András, Dr. 1993. Szellem, Jobboldaliság, Tradíció. Hunnia. 1993. június 25.

László Miklós 1999. Példa-Kép. A tizenéves korosztály értékválasztásai és a média. Jel-Kép, 1999. 3: 33-47. <http://www.c3.hu/~jelkep/JK993/keret.htm>

Liber Historiae Francorum 727 k./1888. Scriptores rerum Merovingicarum. Edidit Societas Aperiendis Fontibus. Rerum Germanicarum. Medii Aevi. Tomvs II, Fredegarii et Aliorvm Chronica Vitae Sanctorum. Hannoverae, Impensis Bibliopolii Hahniani. MDCCCLXXXVIII.

Litkey György 1935. Hazánk őslakói. Miskolc.

Livius, Titus i.sz. 17/1963-1976. A római nép története a város alapításától. Ford.: Muraközy Gyula, Kis Ferencné. Budapest.

Elérhető a hálón: <http://mek.niif.hu/06200/06201/html/romai1.htm>

Lóskay Bekény 1863. A magyarnyelv, irodalom s műveltség története. - A mohácsi vészig. Pest.

Lugossy József 1855/2000. Ósmagyar csillagismeik közlemény. Debrecen.

Magyar Adorján 1995. Az ősműveltség. Budapest.

- Magyar Anonymus. 1200 k./1926. Béla király jegyzőjének könyve a magyarok cselekedeteiről. Ford.: Pais Dezső. Budapest.
- Mahler Ede 1902. A régi bronzkor kronológiájához. Archaeologiai Értesítő. Pest.
- Makay Gusztáv 1993. „Édes hazám, fogadj szívedbe...” Budapest.
- Makkai László - Mezei László 1960. Árpád-kori és Anjou-kori levelek. Budapest.
- Marczali Henrik 1898-1905/2006. Nagy Képes Világtörténet. Budapest.
<http://mek.oszk.hu/01200/01267/html/index.htm>
- Marjalaki Kiss Lajos 1928. Néhány Árpád-kori helynevről magyarázata. Történelmi és régészeti Közlemények. III. Évf. 1.-2. Sz.
- Marjalaki Kiss Lajos 1956. Gondolatok a magyar nép eredetéről. Különlenyomat a Borsodi Szemle 1956. évi 1. és 2. számából.
- Marjalaki Kiss Lajos 1987. Történelmi tanulmányok. Miskolci Várostartörténeti Közlemények I. Miskolc.
- Melich János 1929. A honfoglalás kori Magyarország. Budapest.
- Mizsei Bernadett 2011. Szándékos provokáció. A titkosszolgálatoknak kell kideríteniük, kik mozgatták a gyöngyöspatai szálakat. Magyar Nemzet 2011. Október 12, szerda, 2. Belföld rovat.
- Montesquieu 1734/1975. A rómaiak nagysága és hanyatlása. Ford.: Szávai János. Budapest.
- Montesquieu 1748/1962. A törvények szelleméről. Budapest.
- Moravcsik Gyula 1984. Az Árpád-kori magyar történet bizánci forrásai. Budapest.
- Nagy János, Dr. 1879. A székelyek scytha-hun eredetűsége s az ellenvélemények. Kolozsvár.
- Napkelet felfedezése - Julianus, Plano Carpini és Rubruk útijelentései. 1965. Budapest.
- Neutra, Richard J. 1979. A belső és külső táj. Ld: Kepes György 1979. A világ új képe a művészetben és a tudományban. Budapest.
- Néprajzi Lexikon I. 1977. Budapest.
- Orbán Árpád 1942. Nimrud király népe. Csíkszereda.
- Orbán Balázs 1982. A Székelyföld leírása történelmi, régészeti, természetrajzi s népismei szempontból I-II. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Padányi Viktor 1989. Dentu-Magyararia. Veszprém.
- Pais Dezső (szerk.) 1955. Nyelvünk a reformkorban. Tanulmánygyűjtemény. Budapest.
- Pálfy Károly 1941. A magyar nemzet ősvallása. Budapest.
- Peter de Rosa 1991. Krisztus helytartói. A pápaság árnyoldalai. Budapest.
- Petőfi Sándor 2001. Petőfi Sándor összes költeményei I. Budapest.
- Petőfi Sándor 2006. Petőfi Sándor összes költeményei II. Budapest.
- Petőfi Sándor 2008. Klasszikus Magyar Líra - Petőfi Sándor II. Budapest.
- Polybius i.e. 146/1889. The histories of Polybius II. London.
- Regino évkönyve 1975. A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Kortársak és krónikások híradásai. Budapest.
- Riesman, D., Glazer, N. And Denney, R. 1973. A magányos tömeg. Ford.: Szelényi Iván. Budapest.
- Rugonfalvi Kiss István (szerk.) 1939. A nemes székely nemzet képe. Debrecen.
- Shakespeare 1592 k./1985. III. Richárd. Ford.: Vas István. Debrecen.
- Shakespeare 1599/1999. Öt dráma (I. Julius Caesar). Ford.: Arany János. Budapest.
- Somogyi Cs. Sándor 1826. Dentu mogerek, vagy a' Magyaroknak Ős-elei. Buda.

- Strabón i.e. 7/1977. Geógraphika. Budapest.
- Synesius i.sz. 411. Letter 78: The Unnigardae,
http://www.livius.org/su-sz/synesius/synesius_letter_078.html
- Szász Béla 1994. Attila nagykirály. A húnok története. Budapest.
- Szekér J. Aloysius 1808. A magyarok eredete. Pest.
- Szemelvények az 1526 előtti magyar történelem forrásaiból I. 1980. Szerk. Bolla Ilona és Rottler Ferenc. Budapest.
- Szentkatolnai Bálint Gábor 1901. A honfoglalás revíziója. Kolozsvár.
- Szentmártoni Darnay Kajetán 1934. Ősnyomok. Kaposvár.
- Széchenyi István 1835/1985. Hunnia (reprint kiadás). Budapest.
- Székely István 1559/1960. Chronica ez világnak jeles dolgairól. Budapest.
- Székely népballadák 1979. Szerk.: Ortutay Gyula. Budapest.
- Szilágyi Sándor 1898. A magyar nemzet története. VII. Budapest.
- Táncsics Mihály 1874. Nyiltlevél Müller Miksa tanárhoz. „Legrégibb nyelv a magyar” című munkám bevezetéseül. Budapest.
- Terdzsüman, Mahmúd 906/1988. A Magyarok Története. Tárih-i Üngürüsz. Ford.: Blaskovics József. Budapest.
- Thierry Amadé 1864/2003. A magyar múlt eltitkolt évezreidei IX. Attila-mondák.
- Thukydides 1887. II. Könyv. Budapest.
- Thuróczy János 1486/1978. A Magyarok Krónikája. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Thúry József 1988. A magyarok eredete, őshazája és vándorlása. San Francisco. (Hasonmás kiadás)
- Toroczkai-Wigand Ede 1915/1998. Öreg csillagok.
- Török Sándor 1973. Településtörténeti tanulmányok és határproblémák a Kárpátmedencében. Florida.
- Urbán József 2010. Az emberré válás tanulásának helye. Összeomlott az a pozitív és optimista világkép, amely egészen a huszadik század hetvenes éveig jellemezte kultúránkat. Magyar Nemzet, 2010. Július 6, kedd, 6. Vitaforum rovat.
- Ustor Győző 1977. márc.-ápr. Ősi Gyökér.
- Vargha Gyula (szerk.) 1902. Magyar népköltési gyűjtemény. Új folyam. V. kötet. A regösök. Budapest.
- Vámbéry Ármin 1882. A magyarok eredete. Budapest.
- Vámbéry Ármin 1895. A magyarság keletkezése és gyarapodása. Budapest.
- Vámos Ferenc 1943. Kozmosz a magyar mesében. Budapest.
- Venczel Gusztáv 1850. Eszmetöredékek a magyar nemzeti hősmonda történettudományi méltatására. Ld.: Reguly-Album. Pesten, Emich Gusztáv bizománya. Kiadta a Reguly-Társaság. 1-93. o.
- Vergilius, P. Maro i.e. 19/1962. Aeneis. Budapest.
- Volf György 1907. Összegyűjtött munkái I-II. Budapest.
- Weisskopf, Victor 1987. Tudás és csoda: A természet, ahogyan az ember megismerte. Budapest.
- Werbóczy István 1547/1897. Hármaskönyve. Magyar Törvénytár. Budapest.
- Wertner Mór 1892. Az Árpádok családi története.
- Xenophon cca. i.e. 371. után/1897. Memorabilia. (Transl.: Dakyns)
- Xenophón i.e. 444 k./1979. Kürosz nevelkedése; Anabázis. Ford.: Fein Judit. Budapest.
- Zichy Jenő gróf 1897. A magyar faj vándorlása. Budapest.

NÉVMUTATÓ

- Acsády Ignác 31, 92, 278
Ady Endre 190, 220, 257, 295
Ammianus Marcellinus 151, 210, 244
Anakreon 190
Anonymi (P. Magistri) 31, 41
Anonymus 30, 31, 32, 33, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 43, 59, 60, 71, 89, 92, 93, 95, 99, 102, 104, 115, 118, 127, 128, 132, 133, 134, 137, 138, 146, 147, 149, 150, 173, 199, 204, 222, 224, 249, 264, 266, 282, 284, 296, 313, 319, 320, 321
Arany János 191, 192, 316, 345, 346, 347
Ázsia 25, 29, 35, 61, 63, 79, 85, 88, 92, 105, 117, 148, 210, 221, 231, 244, 249, 266, 343
Beér János és Cszimadia Andor 155
Bencsi Zoltán, Dr. 166, 330, 331
Bendefy László 56, 58, 59, 61, 63, 65, 67, 70, 71, 72, 73
Berglund, O. 23
Berzsenyi Dániel 215, 314
Bél Mátyás 210, 244
Bizoni Károly 94
Bíborbanszületett Konstantin 61, 62, 138
Bod Péter 124
Bonfini, Antonio 107, 262, 331
Botos László 105
Bowring, Sir John 23
Bödök Zsigmond 185
Cantemir, D. 266
Christopher Lasch 12
Chronica Hungarorum 30, 130, 137, 141, 292
Clausewitz, Carl von 84
Csáti Demeter 144
Csíki Székely Krónika 147
Csobánczi Elemér 106
Csokonai Vitéz Mihály 180
Dayton, John 105, 108
Dávid Antal 109
Dienes Erzsébet 332
Ditfurth, H. von 14
Doane, Thomas William 256
Drábik János 12
Dümmerth Dezső 285
Eckhardt Sándor 100, 102
Endrey Antal 254
Engel Pál 93
Érszegi Géza 91, 157, 172, 297, 312
Európa 19, 26, 35, 44, 61, 75, 77, 78, 86, 88, 94, 95, 105, 106, 111, 112, 114, 150, 177, 187, 196, 204, 205, 210, 219, 221, 231, 232, 235, 244, 253, 266, 280, 281, 283, 284, 313, 315, 318, 319, 320
Faludi Ferenc 276
Flavius, Josephus 25, 34, 37, 94, 106, 193, 243, 244, 343
Freisingi Ottó 76
Goethe, Johann Wolfgang von 316
Gomer 25, 94, 244, 253
Grandpierre Atilla 10, 13, 54, 90, 211, 213, 220, 232, 261
Grandpierre K. Endre 10, 11, 12, 15, 21, 34, 46, 54, 86, 95, 96, 97, 106, 118, 135, 136, 144, 152, 153, 154, 155, 156, 169, 204, 207, 208, 213, 226, 229, 232, 261, 275, 277, 281, 288, 311, 345
Gregoire de Tours 100
Györffy György 103, 292, 294
Hamvas Béla 158, 253, 317
Hérodotosz 25, 34, 35, 142, 171, 192, 193, 223, 243, 261, 320, 359
Hésiodos 255, 340
Horvát István 81, 97, 215
Horváth Mihály 304
Hóman Bálint - Szekfű Gyula 76
Hunnia 18, 235
Hunsdörfer-Hunfalvy 22, 97, 100, 104
Ibn Ruszta és Gardízi 262, 363
Jordanes 94, 95, 212, 284, 352
Iordanes 94, 212
Ipolyi Arnold 45, 81, 170, 175, 342, 353
Jakab Elek - Dr. Szádeczky Lajos 204
Jerney János 117
József Attila 298
Juhász Zoltán 34
Kandra Kabos 194, 240, 255
Katona József 228
Kárpát-medence 20, 25, 26, 28-32, 34-36, 38-40, 42, 44, 45, 61, 62, 66, 85, 88,

- 90, 92, 93, 96-100, 103-106, 108, 109, 114, 115, 118, 137, 146, 148, 169, 177, 182, 193, 197, 198, 199, 204, 206-211, 219, 221, 233-235, 243, 244, 246, 251, 265, 267, 342, 343
- Képes Krónika 23, 30, 45, 130, 137, 141, 144, 145, 149, 152, 195, 282, 286, 287, 291, 292, 298, 345
- Kézai Simon 30, 60, 61, 102, 117, 126, 127, 128, 130, 136, 140, 144, 152, 153, 194, 195, 196, 207, 217, 218, 249, 250, 254, 262, 282, 291, 292, 298, 352
- Keresztesi József 24
- Kisfaludy Károly 156
- Kiss Bálint 18
- Kosáry Domokos 89
- Kölcsey Ferenc 19, 150
- Kóvári László 116
- Krantz, G. S. 23
- László András, Dr. 332
- László Miklós 12
- Litkey György 37, 106, 234
- Livius, Titus 124, 195
- Lóskay Bekény 40, 52, 240
- Lugossy József 181, 185
- Magyar Adorján 25
- Mahler Ede 93
- Makay Gusztáv 185
- Marczali Henrik 107
- Marjalaki Kiss Lajos 25, 97, 104
- Melich János 28, 110
- Mizsei Bernadett 12
- Montesquieu 18, 52, 68, 84, 124, 190, 204, 240, 305, 308
- Moravcsik Gyula 212, 213
- Nagy János, Dr. 231
- Neutra, Richard J. 248
- Nimród 62, 88, 94-99, 104, 109, 137, 144, 159, 170, 181, 186, 194-196, 198, 206-210, 217, 222, 223, 226, 235, 250-254, 283, 343
- Orbán Árpád 105
- Orbán Balázs 108, 109, 111, 112, 113, 114, 116, 177, 222, 261
- Padányi Viktor 214
- Pais Dezső 31
- Pannónia 23, 24, 30, 32, 33, 39, 44, 45, 65, 89, 90, 96, 100-103, 117, 144, 195, 209, 222, 230, 231, 234, 298, 320
- Pálfi Károly 110
- Peter de Rosa
- Petőfi Sándor 46, 47, 110, 158, 174, 283, 320, 323, 324
- Polybius 18, 52, 84, 240
- Regino 266
- Riesman, D., Glazer, N. And Denney, R. 12
- Rugonfalvi Kiss István 23
- Shakespeare 11, 90, 204, 209, 211, 225, 315
- Somogyi Cs. Sándor 62
- Strabón 117, 222, 223, 262, 266, 359
- Synesius 94
- Szász Béla 284
- Szekér J. Aloysius 250
- Szentkatolnai Bálint Gábor 24, 25, 81
- Szentmártoni Darnay Kajetán 104
- Széchenyi István 18, 20, 23, 84, 164, 207, 304
- Székely István 44
- Szilágyi Sándor 22
- Táncsics Mihály 155
- Terdzsüman, Mahmúd 46, 62, 96, 101, 102, 222, 249
- Thierry Amadé 190, 191
- Thukydides 266
- Thuróczy János 130, 141, 144, 249, 321
- Thúry József 63
- Toroczkai-Wigand Ede 63
- Török Sándor 264, 281
- Urbán József 12
- Ustor Győző 105
- Vámbéry Ármin 63, 81, 234
- Vámos Ferenc 247
- Venczel Gusztáv 192
- Vergilius, P. Maro 195
- Volf György 103, 104
- Weisskopf, Victor
- Werbóczy István 125, 304
- Wertner Mór 299
- Xenophon 25, 34, 86, 210, 243, 267
- Zichy Jenő gróf 212

TÁRGYMUTATÓ

- a Négy Égtáj urai 143, 217, 218
agathürszök 36
agymosás 10, 13, 180, 339
áldozat 10, 22, 45, 54, 58, 68, 69, 72, 74, 77, 80, 87, 108, 126, 147, 151, 156, 166, 170, 171, 178-181, 204, 224, 225, 307, 311, 313, 324, 331, 343
arany 44, 46, 104, 109, 113, 133, 154, 156, 157, 165, 171, 174, 180, 182, 192, 193, 196, 208, 222, 231, 254-256, 261, 265, 266, 275, 282, 310, 315, 316, 323, 336, 340, 345, 351, 357-360, 365
Aranykor 11, 104, 112-115, 135, 138, 142, 158, 159, 170-172, 174-181, 190, 196-198, 206, 217-223, 229, 240, 247, 251-255, 257-261, 263, 264, 266, 267, 269, 309, 311, 312, 316, 318, 30, 323, 324, 328, 330, 341-344, 348-352, 354-360, 362, 363, 365, 366
avar 23, 25, 26, 28, 29, 39, 42, 44, 45, 47, 89, 90, 99, 103, 118, 129, 151, 207, 210, 212, 226, 227, 229, 235, 275, 359
baktérium 11, 323, 327, 329
besenyő 29, 60, 61, 118, 212, 214, 226
Biblia 75, 94, 109, 194, 209, 210, 215, 216, 217, 221, 251, 252, 253, 257, 258, 304, 306, 312, 340, 341, 342, 365
biológia 14, 29, 261, 322
Boldogasszony 186, 365, 366
bolgár, bulgár 27-33, 37, 44, 58, 72, 89, 103, 118, 144, 147, 151, 157, 170, 196, 198, 199, 284, 321
bolygó 14, 15
bűn 10, 15, 75, 77, **127, 129**, 149, **152**, 157, 158, 164, **172**, 178, 190, 210, **220, 222**, 245, 251, **257, 258**, 266, **281**, 294, 296, **306, 307**, 309, 318, 333, 337, **338**, 341, 342, 344, **352**, 365, 366
bűnöző 15, 173
cseh 32, 34, 38, 119
csillag 46, 104, 111, 124, 170, 180-182, 185, 197, 209
csillagászat 14, 111, 184, 359
dák 26, 28, 212-214, 226, 227, 230-232, 235, 246
dogmák 21, 170, 225, 242, 258, 273, 280, 281, 310, 313, 315-317, 327, 338, 348, 353, 356
domonkosok 54-57, 59-69, 71, 73-75, 77, 79, 80, 88
Él Isten 108, 109, 347-352, 361, 362
elhallgatás 59, 72, 73, 148
ellen-historikus 89, 104, 138, 199, 206, 213, 250
Élő Világegyetem 13, 14, 245, 267, 326, 347
élősködő 178, 323
emberiség **10, 11, 13-15**, 78, **86**, 91, **98**, 112-115, 117, 138, 140, 143, 158, 159, **166, 168-173**, 175, 176, **178**, 180, **185, 196**, 197, 206, 208-212, **215-221, 227**, 228, 235, **240-245**, 247, **248, 250-259**, 261, 263, 275, 281, 282, **305-311**, 317, 320, 321, 323, 324, 326, 327, 337, 338, 340, 347-349, 351-354, **357-363**, 365
énekesrend 160, 188, 190
eredet 22, **63**, 80, **100-103**, 105, 110, 114, 117, **137-139**, 148, 150, 152, **192**, 194, **197**, 205, 211, 216, 242-244, **247-252**, 255, 275, 291, **319**, 342, 350, 351, 363
eredetmonda 192, 220, 261
eretnek 65, 75, 76
erkölcs 15, 53, 148, 148, 266
erőszak 11, 104, 140, 171, 220, 221, 245, 250, 289, 304, 308, 312
értelem 74, 76, 166, 194, 219, 256, 306, 315, 339, 356
Fehérló 137, 181, 199, 233, 267
fejedelem 69, 73, 106, 137, 138, 140, 141, 148, 204, 284, 285
finnugor 80, 81, 86, 92, 211, 255, 263
fogyasztó 12, 13
Föld 15, 25, 31, 42-44, 111, 141, 178, 187-189, 193, 198, 209, 215-217, 247, 261, 341, 356
földművelés 108, 134, 142, 150, 192, 243, 261
francia 78, 100-102, 190
frank 28, 99-102, 104, 117, 230, 262, 285
Galaxis 43, 182, 184, 185, 267

Genézis 194, 197, 210, 215-217, 253, 254, 256, 308, 340
 gepida 235
 germán 24, 28, 65, 217, 230, 232, 235, 247, 281, 327, 353
 géta 118, 214
 globalizmus 11
 gondolkodás 11, 13, 14, 21, 52, 80, 115, 160, 178, 224, 247, 307, 315, 317, 337-339, 354
 gót 24, 28, 32, 95, 232, 235, 350, 352, 361
 görög 25, 30-33, 37, 94, 147, 170, 184, 193, 199, 211, 212, 228, 244, 267, 321, 322, 327, 340, 343, 350, 351, 354, 362
 griff 44, 345, 359-361, 367
 gyilkosság 45, 65, 287, 290
 háború 22, 53, 75-77, 79, 86, 99, 100, 127, 128, 133, 138, 145, 164, 185, 186, 219, 221, 223, 275, 281, 308-311, 313, 319, 320, 324, 337, 339, 342, 343
 hatalom 11, 19, 76, 77, 91, 126, 129-131, 134, 141, 144, 145, 153, 154, 157, 166-169, 173, 174, 178, 219, 220, 227, 234, 235, 276, 281, 282, 286, 287, 289, 295, 297, 308, 311, 313, 316, 317, 319, 329, 330, 351, 358, 363, 364
 háttérerők 11-13, 74, 81
 hazugság 18, 52, 53, 63, 64, 80, 84, 85, 93, 97, 125, 170, 172, 241, 266, 272, 281, 305, 306, 309, 315, 323, 336
 helioruna 353
 historikus 20, 27, 34, 59, 68, 74, 81, 90, 93-96, 103, 127, 137, 141, 151, 190, 193, 208, 210, 212, 244, 263, 265, 277, 285, 290, 292, 294, 295, 299, 318, 329
 hivatalos 20, 22, 29, 30, 34, 64, 79, 81, 86, 89-93, 95-97, 102, 126, 129, 137, 151, 179, 225, 242, 244, 248, 263, 275, 277, 278, 280, 284, 287, 288, 292, 298, 299, 325, 332
 hódítás 26, 86, 207, 220, 221, 229-231, 241, 266, 274, 282, 291, 313, 330
 Homo Sapiens 10, 14, 257, 317, 354
 honfoglalás 20-28, 30, 33, 38, 88, 92, 103, 206-208, 211, 225, 226, 331
 honvisszaszerző 43, 61
 honvisszavétel 17, 29, 33-35, 38, 41, 46, 60, 93, 132, 186, 195, 200, 207, 208, 210, 214, 222, 224, 227, 229, 232, 234, 284, 320, 343
 honvisszavívás 45, 61, 186, 207, 226, 229, 343, 344
 idealizmus 306, 338, 339
 idegenuralom 33, 44, 91, 146-148, 153, 154, 157, 229, 234, 275, 276, 287, 311, 313, 314, 319, 325
 igazság 18, 21, 52, 53, 57, 61, 63, 77, 78, 84, 87, 88, 90, 92, 96-98, 124, 127, 128, 135, 136, 139-144, 154, 159, 164, 166, 170, 179, 187, 190, 204, 206, 211, 213, 218, 222, 223, 227, 229, 240-242, 244, 260, 266, 272, 274, 276, 281, 294, 299, 300, 304-306, 309, 310, 315, 321, 323, 324, 328, 331, 337, 338, 347, 348, 352, 353
 illír 28
 indogermán 28, 29
 inkvizíció 43, 65, 69, 93, 99, 115, 172, 181, 258, 326, 351
 iráni 28, 86, 232
 ismeretlen 55, 58, 61, 65, 68, 70, 80, 92, 117, 128, 131, 142, 180, 184, 186, 188, 210, 219, 221, 229, 232, 243, 247, 264, 288, 290, 310, 343, 354
 Isten 19, 33, 40-45, 47, 60, 105, 107-111, 118-120, 123, 133, 135, 140, 142-146, 150, 155, 158-160, 164, 165, 167, 169-172, 178-184, 186, 188-192, 194, 196, 198-200, 211, 220, 227, 230, 234, 235, 240, 241, 245-250, 253, 255-257, 260, 262, 272, 275, 283, 290, 304, 307-309, 311-317, 319-326, 329, 331, 332, 337, 340-355, 357, 358, 360-362, 365
 Isten szava 123, 135, 142, 143, 145, 150, 179
 jáász 23, 24, 26, 29, 60, 61, 90, 129, 214, 226, 227, 231, 235
 jazyg 28, 29
 judeo-kereszténység 62, 64, 91, 142, 144, 145, 312, 313, 332, 337, 344, 357, 365
 katonai 10, 22, 30, 32, 33, 45, 75, 86, 88-91, 144, 145, 148, 150, 151, 153, 154, 197-200, 227, 229, 230, 267, 280, 281,

283, 289, 311-313, 319
 kereszténység 30, 40, 58, 64, 67, 75-79, 88, 98, 111, 137, 142, 144, 145, 149, 153-155, 174, 216, 274, 277, 280, 283, 284, 289, 304, 308, 309, 311-313, 315, 317, 326, 332, 337, 344, 357, 365
 Kozmosz 180, 247, 260, 267, 316
 közjog 125, 146, 150, 245
 közösség 12, 13, 15, 19, 42, 112, 127-131, 134-141, 144, 145, 148-151, 158, 166, 168, 169, 174, 175, 218, 219, 221, 228, 229, 243, 245, 255, 275, 277, 281, 317, 326, 327, 329, 332, 339, 352, 356
 krónika 23, 30, 45, 63, 96, 130, 137, 141, 144, 145, 147, 149, 150, 152, 195, 208, 282, 286, 287, 291, 292, 298, 345
 kun 43, 60, 61, 118, 154, 199, 215, 325, 344
 latin 31, 41, 71, 92, 101, 110, 114, 145, 146, 154, 155, 208, 217, 236, 240, 255, 343, 351
 létezés 21, 179, 180, 355, 356, 362
 Lex Scythica 126, 127, 140, 152
 logika 243, 251, 259, 281, 306
 mágikus gondolkodás 9, 339, 354
 mágikus látás 254, 255
 magyarellenés 10, 21, 24, 26, 34, 89, 91, 145, 157, 225, 294
 Magyar Istene 150, 159, 169, 174, 178, 311, 320, 323, 326, 331, 344-353, 361
 materializmus 306, 338, 339
 méd, médek 76, 94, 327
 meg hasonlítás 218, 308, 309, 314, 340
 menny 164, 183, 187
 mételytan 100, 211
 Mindenség 15, 118, 193, 261, 267, 320, 321, 347, 351
 miszticizmus 183, 251, 306, 321, 339, 355
 mongol 75
 nacionalizmus 86, 88
 nagykirály 30, 31, 46, 47, 96, 133, 140-153, 172, 181, 186, 193, 217, 222, 253, 262, 264, 275-283, 299, 301, 311, 315, 325, 328, 329, 343, 361
 napistenhit 57, 98, 142, 159, 170-172, 260-262, 310, 321, 350, 362
 német 76, 110, 146, 151, 154, 276-277, 285-294, 304, 350
 nemzetgyűlés 126, 128, 144, 149, 150
 nemzeti közszabadság 136, 315
 nemzeti ősvallás 134, 166-168, 177, 200, 304, 343
 nemzeti vallás 166-169, 178, 311, 327-336
 népfelségjog 85, 123, 136-150
 néphagyomány 15, 34, 112, 115, 170, 218, 233, 246, 254, 262, 328, 342, 360, 361, 362
 népképviselő 126, 130, 139
 nevelés 11, 135, 276
 nőtisztelet 341
 nyelvészet 22, 24, 52, 115
 olasz 65, 331
 orosz 31, 35, 60, 75, 89, 100, 344
 önvédelem 67, 78, 136, 139, 160, 172, 258, 273, 314, 317, 352
 őssalkotmány 153
 őssállam 126, 130
 őshagyomány 62, 69, 104, 1009-110, 114, 134-137, 142-143, 153, 154, 158, 167, 168, 172-176, 195, 218-222, 253, 258, 261, 267, 328, 345, 359, 361
 őshaza 52-72, 80-92, 144, 146, 169, 181, 187, 197, 206, 209, 229, 267, 343, 346, 361
 őshonosság 24-26, 89, 93, 96, 99, 104-113, 148, 182, 209, 243-250, 260, 263, 343, 351
 ősjogok 136
 ősmonda 106, 170, 179, 185, 186, 193, 201, 215, 217, 246, 267, 345, 355
 ősnép 92, 94, 106, 117, 177, 194, 208-217, 247, 250-268, 311, 326, 364
 ősnyelv 23, 106, 134, 159, 1194, 215-217, 251, 308, 351, 353
 őstörténelem 15, 173, 188, 204, 273, 282
 őstörténet 22, 26, 53, 81, 93-99, 103, 105, 106, 115, 125, 150, 169, 173, 179-188, 225-227, 300, 326-329, 342, 355
 ősvallás 22, 25, 108, 134, 142, 153, 155, 166-200, 218, 247, 248, 260, 263, 265, 280, 282, 304-314, 325-344, 348, 351, 353, 362
 összeesküvés 21, 22, 87-91, 229-235, 265,

295, 319
 pannon 23, 29, 30
 pápa 65, 69-80, 154, 277, 284, 290, 304, 365
 papok 102, 145, 171, 312
 Paradicsom 75, 114, 143, 221, 251-258, 314
 parasztlak 115, 133, 137, 154, 159, 173, 312, 351
 perzsa 35, 79, 193, 223, 256
 pogány 40, 43, 56-76, 91, 133, 144-147, 154, 155, 170, 216, 312, 345
 quedlinburgi szerződés 155
 régészeti 25, 111, 247
 regös 43, 113, 137, 173, 188-190, 322
 rokonság 22, 24, 63, 98, 117, 260, 263
 római 33, 44, 61, 71, 106, 114, 116, 138, 151, 154, 190, 210, 222, 226, 230-236, 315, 327
 román 27, 28, 57-58, 89, 93, 214
 spanyol 65
 szabadságharc 22, 80, 85, 156, 158, 211, 273, 289, 290
 szarmata, szármata 35, 36, 58, 117, 187, 234
 szász 148
 székely 23, 24, 33, 34, 89, 90, 101, 104, 109, 111-117, 147, 154, 185, 186, 193, 206, 213, 231, 249, 261
 szellemi rabszolgaság 317, 336
 szertartás 155, 166, 178, 192, 218, 248, 261, 262, 331
 szigünnák 36, 90
 szkíta 22, 25, 29, 34-37, 44, 60, 61, 80-82, 90, 92, 94, 100, 101, 106, 117, 118, 126, 127, 135, 137, 140, 142, 152, 155, 171, 190-193, 198, 199, 210-214, 224, 226, 231-236, 244, 255, 256, 261, 266, 320, 331, 359
 szkíta törvény 126, 127, 140, 152
 szkítamagyar 88-90, 94, 98, 99, 117, 118, 127, 131, 147, 204, 210-214, 220, 226, 228, 230, 232, 342
 szláv 22, 23, 28, 30-34, 44, 88-96, 110, 134, 151, 170, 195, 199, 206-208, 235, 249, 275, 285
 szlovén 5, 31-34, 208
 szokás 125, 129, 130, 133, 141, 146, 155, 159, 174, 190, 210, 218, 247, 304, 327
 szűzfoglalás 106, 107, 243-247, 343
 társadalom 11-15, 137-139, 149, 174, 221, 229, 308, 337
 tatár 24, 67, 70-80, 85, 325
 Tejút 7, 184
 terjeszkedés 61, 77, 86, 112, 227, 230, 260, 266, 282, 308, 330
 Természet 10, 13, 14, 115, 168-171, 175, 178, 179, 197, 219, 228, 229, 243-247, 260, 308, 324, 326, 342, 347, 354-357
 természetfölötti 43, 97, 107, 118, 142, 171, 175, 178, 186, 188, 195, 209, 246, 261, 267, 323, 327, 343-345, 354-357
 téveszme 21
 titkosdiplomácia 21, 154
 titkosszolgálat 12
 török 24, 27-29, 76, 96, 103, 208, 325
 történelem 10, 18-22, 26-32, 74, 77, 79, 104, **125**, 153, 158, 168, 179-181, 205-210, 232-235, 242, 253, 264, 273, 281-282, 317, 328
 történelemhamisítás 26-29, 32, 77, 86-89, 206, 208, 281, 282, 292, 299, 319
 történelmi csodafegyver 10
 törvény 13, 42, 107, 125-131, 135-156, 171-179, 219, 228, 252, 292, 305-308, 313, 323, 324, 343, 344, 347
 trák, thrák 28
 trójai 99-102, 345
 tudás 19, 53, 171, 220, 241, 256-260, 272, 306-309, 318, 322, 324, 330, 337-339, 349, 354-358, 365
 tudomány 13, 14, 20-32, 60, 89, 93-97, 100, 102, 104, 115, 134, 169, 172, 175, 176, 205, 211, 225, 226, 259, 294, 316, 319, 321, 348-358
 turul 40-45, 320, 345, 361
 tündér 104, 109, **112-116**, 177, 182, 184, 196, 223, 254, 341, 350, 361, 365
 valach 27, 87, 107, 151, 232
 vallás 40, **142**, 153, 155, **166-196**, 200, 220, 260-265, 280, **304-332**, **336-353**, 362
 vérszerződés 128, **146-148**, 276, 289-291,

293, 296, 300
vezér 23, 31, 33, 37, 38, 39, 41, 43, 60, 92,
93, 128, 132, 133, 137, 141, 146, 199,
284
Világegyetem 13, 14, 16, 180, 209, 220,
245, 251, 260, 261, 267, 326, 347, 350
világerők 8, 186
világkorszak 11
vírus 11, 323, 327
vízözön 32, 33, 53, 54, 62, 64, 96, 97, 98,
111, 114, 180, 194, 205, 208, 221, 248-
259, 310

SHORT SUMMARY

Instead of the usual method to present claims without necessary, far-seeing and carefully explored questions, the Author realizes the problematic aspects of the most important questions of the Hungarian history and prehistory. Revealing the important points he answers them by a deeply penetrating, unusually clear logic, offering unprecedented insights not only on the Hungarian, but also on the world history. The main theses argued for in this book by evidence of history, natural sciences, archeology, and culture history are the following ones:

1. The Hungarians are the autochthonous people of the Carpathian basin. Evidences are obtained from Josephus Flavius, Xenophon, Herodotus, the Hungarian chronicles like *Tarih-i-Ungurus* etc; physical evidences are the ancient castles built at the top of Transylvanian mountains built before the Roman conquest of Dacia. Other historical and archaeological evidences show that the Hungarians have more than 10 000 years history in the Carpathian basin. He presents rigorous evidences showing that many of the ancient Hungarian chronicles are much closer to reality than the views of the official Hungarian historians. It is shown that the official idea of „The conquest” is a newly creation of the Austrian secret police. Evidences are many. The Hungarian dictionaries written before 1848 - being the year of the Hungarian Fight for Liberty - do not contain the word „Conquest”. Indeed, all our chronicles write „the coming of Arpad”, or „the return of Hungarians”. The detailed analysis shows that the people of the Carpathian basin were speaking the Hungarian and preserving ancient Hungarian traditions.

2. Evidences are presented that the distinguishing degree of freedom of ancient Hungarians were replaced by a western-type submissive society during the reign of Geza around 970-997. The ancient Hungarian social organization was systematically destroyed, and the ancient Hungarian religion became forbidden, violating the private sphere and religious freedom. Hungarian kings were killed by the actions of the Holy Roman secret diplomacy. Using Christianity as a disguise, massive armed troops invaded Hungary in a period of ‘peace’ and controlled the Hungarian kings.

3. Evidences are critically revised about the Trojan origin of Franks and their capital city Sicambria built at the Danube’s curve. It is shown that the path of the Franks from Troy to the Carpathian basin led through Maeotis, following the same path that is written in the legend of the Wonder Stag, and which is followed by Árpád’s Magyars as well. It is shown that metallurgy in the chalcolithic and the Bronze Age developed first in the Carpathians. The traces of the first buildings, as well as the writing system of Old Europe argue for the high culture of the Carpathian basin. The names of the Hungarians „Magyars”, „Hunugurs”, „Onogurs” are considered in the light of their historical sources.

4. The author explores the traces of ancient Hungarian laws and legal institutions, presenting the control of the Hungarians on the power of their kings. Evidences are revealed about the Lex Scythica, punishing all Hungarians who are not present when vital questions are considered about Hungary. The ancient idea of the sovereignty of the people is evidenced. After St. Stephen, the laws of Hungary formulated to destroy ancient so-

vereignty of the Hungarians, their ancient religion, habits and traditions.

5. It is shown that the ancient religion of the Hungarians was the cult of the Sun. It is preserved in many ancient names of flowers, stars, folk traditions, unique crowning ceremony and so on. The ancient magic way of seeing the world is explored and examined in the light of modern science, finding the ancient viewpoint in some fundamental respect not only correct but also superior. A rich knowledge is explored about the realm of stars and the Universe. By the genesis, the first people of mankind are that of Nimrod, his sons are Hunor and Magor. Based on our chronicles' reports, he shows that Árpád applied the symbols of ancient Sun cult in his political decisions.

6. It is shown that the Szeklers are the Royal Scyths. Atilla the Hun applied the Hunnish tradition of the Four Sky Quarters is shown to be present in the Hungarian crowning ceremony as well as in preserved Szekler (Székely) symbols. The symbolism of the Four Sky Quarters is related to the fact that ancient Scythians were the rulers of the world. The laws of the Golden Age are explored and formulated explicitly. It is shown that the fall of the Golden Age came with the Era of Violence in which we live today as well.

7. Historical evidences on the first nation of mankind, as preserved in the Genesis are analyzed. It is argued that this first nation of mankind did not vanish and lives among us. Objective criteria are derived to find the first nation. This nation must have an outstanding connection with the Universe and the Sun. Ancient Greek and other historians and other basic facts show that this nation must be the Scythians, which they regarded as the Hungarians.

8. Evidences are presented on the existence of the Golden Age. The laws of the Golden Age are formulated.

9. It is shown how, after Stephen the King (1000-1038), Arpad (896-907) and ancient Hungarians became exiled from the official Hungarian past as enemies.

10. The Law of Montesquieu tells that the adverse aspect of human consciousness is the in each case an innumerable false claim can be made, while only one of them can be true. Religion tells that humans are dust and will return to dust. Yet in the Genesis the only being made from dust is man, all the rest are made merely by the will of God. But even the worm is not made from dust. The symbolic message is to punish and regulate man, to destroy all the knowledge obtained in the Golden Age. Yet the Homo Sapiens will need the correct knowledge of his past, in order to fulfill the will of God: to realize the truth.

It is shown that we called the ancient Hungarian Sun God as „El”, meaning „Life”. It became an international loanword, the basis of the word „Helios” for the Sun. When the cult of the Sun God was destroyed, El became the ruler of the Underworld, giving its name Hell. The Author presents a detailed picture about the first religion of mankind, which was the religion of Life. This religion of Life has a far-reaching significance for the future of Hungarians and the Homo Sapiens.

VÁGTÁZÓ CSODASZARVAS Csillaglovaglás!

Két aranylemezzel a zenekar háta mögött a fél éves vendégprofesszori kutatómunka után Kaliforniából visszatért Grandpierre Atila csillagász és zenésztársai a CSILLAGLOVAGLÁS című albummal ajándékozták meg hallgatóikat. A három év válogatott termését bemutató harmadik lemezen, amely ismét a FONÓ kiadásában a napokban látott napvilágot, kilenc vadonatúj felvétel hallható: az ősi eurázsiai dallamvilágú Hajnali szél és a heráti kádís-hun népzenevel rokon Gyönyörű vágy (a VHK-s „Aláírhatatlan történelem” feldolgozott, 2011-es változata), a magyar néptánc legtombolósabb válfajában kiteljesedő Tábortűznél, a különleges tudatállapotba

varázsló Borzongás és Éjféλι Varázs, a moldvai motívumokból építkező Égről a földre, a hajmeresztően felszabadító Lovasnépek indulója, az ősi székely népballadát felelevenítő Júlia Szép Leány, és a lemez címadó dala, a sámánisztikus Csillaglovaglás. A kritikák szerint nagyszerű érzés, mellbevágó az a magától értetődő természetesség, ahogy kinyílik egy másik világ az albumot hallgatva. Nemcsak maguk a dalok, hanem a hangszerelés is mesésen színes és gazdagon rétegzett. Annyira érzékletes, magába szippantó, eget-földet, pusztát-csillagokat bejáró, barátságokat, lovasnépek életminőségét, új valóságokat megéneklő ez a hetven perc, amire még nem volt példa sem a folkos alapú műfajokban, sem pedig Grandpierre Atila munkásságában.

VÁGTÁZÓ CSODASZARVAS Végtelen Ázsia!

Megelevenedik a magyar népzene legősibb rétege, az ősi Euráziát nyargaló lovasnépek zenéje! A hipnotikus erejű vágató dallamokat rejtő lemezen olyan koncert-kedvencek hallhatók, mint a moldvai és Kínában fennmaradt fergeteges hun dallamokra építő „Napkapu”, a magyar „rókatánc” dallamát monumentális zenei logikára építő „Emberélet”, az elsőpró erejű hun lovasrohamot idéző „Ének a csillagokig”, az ízesen magyaros „Tengertánc”, a VHK-s „Hunok csatájá”-nak Csodaszarvas-átírata, a jellegzetesen ázsiai „Mámoros éji vágatózás”, és ráadásként két hátborzongató,

kozmosz improvizáció. A kritikák szerint a „Végtelen Ázsia!” a magyar egyetemes kultúra egyik igen fontos alkotása, méltó tisztelgés Bartók Béla Kodály Zoltán szelleme előtt. Szent révület ez, ami valami olyat ad vissza az embernek, ami ugyan el nem vészett, de ilyen minőségben ritkán jelenik meg életünk sodrában. Elementáris, ösztönös, ezzel együtt mégis ott vannak a magasabb szférák, lelkünk legmélyének örömköltésai, a valódi szabadság szelleme, a természet, az istenek és az ember között átívelő híd.

„A Vágató Csodaszarvas muzsikája az égig ér, és még azon is túl, örök lánggal a közepén. Tűz, ami bennünk, lelkünk mélyén él, ott lüktet örökké.”

Titokfejtő Lap- és Könyvkiadó
Villanypostacím: adwoller@gmail.com

A könyv megjelenését elősegítette:
Kószegi Renáta
Wöller Ádám Dávid

Nyomda és kötötte: Kinizsi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: Bördős János

ISBN-13: 978-963-7707-00-1